Radu Vasile

Buricul președintelui

Galaxia Gutenberg

Coperta: Cristian Marchiş

© 2009, Radu Vasile
© 2009, Editura Galaxia Gutenberg

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VASILE, RADU
Buricul preşedintelui/ Radu Vasile. - Târgu Lăpuş: Galaxia Gutenberg, 2009
ISBN 978-973-l4l-l54-5

821.135.l-31

Redactor: Mia Hodiş
Tehnoredactor: Georgiana Tremurici

Editura Galaxia Gutenberg
435600 Târgu-Lăpuş, str. Florilor nr. 11 tel/fax: 0262-385786; mobil: 0723-377599
e-mail: contact@galaxiagutenberg.ro
www.galaxiagutenberg.ro
www.librariilegutenberg.ro

RADU VASILE

BURICUL PREŞEDINTELUI

GALAXIA GUTENBERG
2009

Din partea autorului

Este o carte fantastică! Citiţi-o şi vă veţi convinge!...

Cui însă nu agreează fantasticul, preferând realitatea, îi recomandăm să citească numai capitolul 7 al Părţii I, dedicat modelului cuantic al vieţii şi carierei Preşedintelui. Aici găsiţi un citat grăitor din cartea binecunoscutului Roger Penrose -*The Large, the Small and the Human Mind,* titlul cărţii spune totul! - care răspunde în totalitate celor îndrăgostiţi de realitate!

Autorul

Prolog 1

Buricul

PREŞEDINTELUI îi plăcea să mai zăbovească în pat. În semiobscuritate, cu perdelele groase, din catifea, trase.

Îşi scoase încet piciorul din plapumă, îl ridică puţin pentru a-l privi mai bine cu dragoste: „Extraordinar picior".

Brusc, amintirile năvăliră asupra sa. De aproape un an, acest adevărat fenomen se întâmplă cu o regularitate uimitoare. Chiar şi pentru unul ca el, ceva nu era în regulă. Nu îşi mai dădea seama ce anume, dar amintirile îl copleşeau în episoade de serial: „De fapt viaţa mea bate orice telenovelă!"

Îşi scoase şi mâna de sub plapumă. O privi cu aceeaşi plăcere.

„Ăsta e secretul meu, mărturisi cu o plăcere nedisimulată, ridicat în capul oaselor. Toţi cred că eu mi-am trăit viaţa. Greşit, domnilor, exclamă el cu patos, privindu-şi încă o dată picioarele, greşit! Sunt indestructibil! Uite mâna stângă cât de viguroasă e, iar genunchii sunt ca nişte arcuri de oţel! Nici unul din organe nu mă trădează. Însă buricul? Organul care face legătura cu începuturile?! Un organ cu adevărat vital".

Cade pe gânduri suspinând uşor.

„Dimineaţa i se îngălbeneşte mereu vârful. Să fie semnul? Să fi venit vremea?!

Îi revin în memorie cuvintele vrăjitoarei întâlnite atunci pe câmpul plin de bălării şi de o ceaţa deasă. „Vei ajunge sus, foarte, foarte sus. Nu te uita că acum stai într-o casă cu pământ pe jos, că o să ajungi să trăieşti într-un palat. Dar nu uita şi bagă la cap: toate îţi vor merge din plin până când va începe să ţi se îngălbenească buricul. De la vârf! Atunci să te pregăteşti să faci economie la batiste, să îţi comanzi un costum nou..."

Şi iată că într-o zi a observat că buricul e galben. Şi, stupoare, scaunul prezidenţial a început să se îngălbenească şi el. Pasă-mi-te culoarea se lua...

Şi-a făcut toate analizele, a controlat toate organele. O comisie specială a primit ordinul să urmărească zilnic procesul de îngălbenire. Mai prost este că începuse să se ducă totul dracului, să i se deşire ciorapii de lână pe care îi purta seara în liniştea şi tihna căminului. La fel şi Partidul, copilul lui adoptiv. Organele îl lăsau unul după altul: azi unul, mâine altul...

Secretarele şi-au dat demisia sau au plecat în concediu la Cancun. Ca la un semnal, în jurul lui nu mai e nimeni. Nobilimea, baronii şi viconţii s-au retras la reşedinţele de vară şi pescuiau. Se risipea izul de putere care parfuma palatul de atâta timp. În jurul lui au rămas prostănacii care se încălţau cu pantofii puşi invers. Chiar şi Măria, mulgătoarea casei, nu mai mulgea vaca pe malul lacului prezidenţial, aşa că din lac nu se mai vedea nimic (invers). Deja mâna începuse să îi tremure, genunchii să-l lase, privea în gol spre lucruri numai de el văzute şi trăite...

Până când, stând pe scaunul prezidenţial, în faţa

telefoanelor mute pentru totdeauna, o ceaţă groasă galbenă îi umple biroul. Cel puţin aşa au mărturisit la anchetă gardienii. Când au intrat spărgând uşa, nu au mai găsit pe nimeni. Preşedintele pur şi simplu dispăruse în ceaţa galbenă care mai persista ici-colo prin colţuri, având un miros greu de pucioasă...

Învăţăminte pentru politicienii din noua generaţie:

Puterea, ca şi virginitatea fetelor, durează cât durează, însă, înainte de orice, supravegheaţi-vă buricul!...

Prolog 2

Vizita

(fară nici un fel de punctuaţie, cu excepţia semnelor de întrebare şi ghilimelelor, fiind vorbe ce aparţin istoriei naţionale)

Preşedintele pierduse mult în sondaje nici răstitul nici încruntatul nici măreţia nici mângâiatul pe crupă şi bătutul pe grumaz al măgarilor nici poziţiile preferate adoptate cu prilejul unor reuniuni discrete unde dispăruseră prestigiul şi popularitatea sa „unde mi-e ratingul?" se întreabă el cu voce tare prin imensele săli preşedintele şi-a convocat consilierii ajunşi cu toţii în biroul prezidenţial care se frământau dar intra preşedintele cu mersul lui măreţ a cărui tehnică îl învăţase un artist în ale mersului pe jos îi priveşte pe toţi cu demnitatea specifică după care face un semn scribului oficial să fie gata să-i noteze vorbele strângea material pentru memoriile viitoare ale preşedintelui fixate la un număr de 2000 de pagini cu poze inedite şi interzise minorilor şi îi salută cvasi-radios, zicând „să nu lăsaţi

niciodată ca prostata să vă conducă viaţa" cuvinte memorabile care au devenit ulterior sloganul unui clip comercial de mare succes terminându-şi de încheiat fermoarul de la şliţ apoi preşedintele spune „deschid şedinţa" au urmat discuţii vii frumos colorate concentrate cu următoarea structură consilierul spune alt consilier spune un alt consilier celălalt şi diferit de primii spune după care intervine alt consilier care spune în final preşedintele adună totul cu mâna lui de crupier şi spune primul ministru e de vină urmează înjurături frumos potrivite şi corecte din punct de vedere gramatical să îi facem felul ne trebuie un şoc de imagine şi totul se transformă în aplauze prelungite ovaţii trecându-se atunci la alegerea şocului preşedintele îi ascultă demn mângâindu-şi cu gesturi sobre şi demne o barbă stufoasă virilă care parcă vorbeşte singură sau cu cineva după caz şi spune totul apare în memoriile preşedintelui aşa că nu mai este nevoie să le cităm adică să punem ghilimelele însă semnalăm faptul că preşedintele spune „voi face o vizită la leprozeria naţională"

Pregătirile

Pregătirile pentru vizită au avut în vedere cel mai mic amănunt imaginabil s-au plantat arbori s-au văruit gardurile s-au reparat drumurile angajaţii de la salubritate împreună cu procurorii poliţiştii şi jandarmii prefecţii şi primarii preoţii fără generali însă funcţionarii de la taxe şi impozite gardienii agenţii avioane helicoptere mass media trupe special sculate prea devreme şi brusc din somn aşa că

în grabă şi-au pus din greşeală ciorapii pe cap s-a interzis până şi zborul oricărei vietăţi cu aripi „de la muşte până la gâşte" au fost sigilate toaletele publice: „este suficient o simplă bombă într-una şi ne umplem cu toţii de rahat în văzul şi hazul întregii lumi plus că se creează cum s-a mai văzut panică!

Cortegiul prezidenţial

Preşedintele şi cortegiul său s-au pus în mişcare în ziua P pe o lungime de câţiva kilometri după preşedinte urmează guvernul acelaşi dar fără deja fostul Prim-ministru consilierii de toate soiurile parlamentul liderii de opinie formatorii de opinie analiştii şi analistele deghizaţi în păstori şi păstoriţe în aer parapante pe flancuri transportoarele acoperite cu coroane de crizanteme albe de care atârnau panglici cu inscripţii specifice televiziunile transmit non stop

Vizita

Preşedintele a ajuns pe la ora prânzului în faţa porţilor Leprozeriei Naţionale împodobite cu brazi de nuntă leproşii aşezaţi pe două rânduri care se întindeau până dincolo de linia orizontului preşedintele a coborât vesel din maşină face cu mâna în sus spre trupele aeropurtate în lateral spre trupele motorizate şi urmat de aproape de cei 500 cât sunt necesari ca să conduci o ţară de dimensiuni medii a pătruns

printre cele două rânduri de leproşi începând să le strângă cu vigoare mâinile însă în pofida atâtor pregătiri nimeni nu prevăzuse ca la un moment dat preşedintele să nu mai aibă mâini de strâns într-adevăr în fazele mai avansate ale bolii leproşii nu mai deţin dacă se poate spune astfel decât anumite organe primele care dispar ca urmare a efectelor bolii fiind mâinile astfel că iată preşedintele s-a confruntat cu asemenea situaţie fapt grav având în vedere că preşedinţii în primul rând strâng mâinile şi zâmbesc larg aşa că acum ce să facă preşedintele cum să mai zâmbească el dacă nu mai are mâini de strâns atunci a intervenit geniul şefului leproşilor care a dat un ordin discret ca leproşii cărora preşedintele le strânsese deja mâinile să le transmită confraţilor lor care şi acest fapt este bine să fie reţinut erau încă integri lipsindu-le numai o mână sau rareori două operaţiunea căci trebuie s-o numim astfel s-a realizat cu relativă uşurinţă şi preşedintele a continuat să strângă zâmbind larg cu barba în vânt mâini cu aceeaşi vigoare şi aceeaşi ţinută demnă caracteristică din nefericire această „ştafetă a mâinilor pentru preşedinte" nu a durat creându-se o situaţie practic fără ieşire căci acum în faţa preşedintelui se întinde numai un şir parcă infinit până dincolo de orizont al leproşilor aflaţi în fazele avansate ale bolii fiind reprezentaţi dacă se poate folosi această expresie doar de organe disparate la început mai multe la un loc apoi doar câte un organ două şi în final numai unul singur având în vedere desigur că ultimul organ care cade datorită leprei este cel sexual în faţa preşedintelui radios se întindea un număr incredibil de astfel de organe în marea lor majoritate masculine după reacţia doamnelor din cortegiul prezidenţial simţind că situaţia scapă definitiv de sub control preşedintele a făcut o ultimă declaraţie mângâindu-şi barba deja rărită dar încă virilă că

este de mult un prizonier însă ca un adevărat bărbat demn de strămoşi glorioşi preşedintele a mers mai departe şi cu sobrietatea deja caracteristică şi-a continuat drumul strângând în mâna-i viguroasă şi zâmbind cu toţi dinţii penisuri de diferite mărimi sau înclinându-se cu eleganţa-i proverbială în faţa celor feminine pentru care nu există nume de cod ducându-şi până la capăt mandatul care s-a sfârşit astfel departe dincolo de linia orizontului după care soarele dispăruse de mult timp

Învăţământ pentru noii politicieni: *Dacă scădeţi în sondaje (şi creşteţi în greutate) limitaţi-vă doar la declaraţii triste*

PARTEA I

Începutul

Naşterea şi copilăria

TATĂL Preşedintelui fusese centaur. Şi nu un centaur oarecare, ci unul artilerist cu fapte de arme deosebite în războiul cvasi-secular cu Bizigotia, judecând după tresele şi insignele purtate cu mândrie pe pieptu-i musculos şi păros (în fiecare seară şi le scotea le număra cu grijă şi le punea sub pernă deşi de obicei el dormea în picioare având în vedere că avea patru picioare ca şi patul). A trăit în plină natură, s-a alimentat raţional cu produse naturale A avut o adevărată manie: făcea baie în mulţime unde scoţându-şi decoraţiile şi scoţând răgete de mulţumire plonja ridicându-se pe două picioare în mulţimea care îi admira bărbăţia măreaţă, modul cum se freca pe spate şi la subsuori cu un mănunchi de crenguţe de mesteacăn. După care alerga prin păduri fără odihnă după femei sau orice era de parte femeiască de la pisică în sus. Într-un astfel de moment, el a întâlnit pe mama Preşedintelui, o nimfă din mijlocul pădurii şi care în acea zi se afla pe mal lecturând o revistă pentru adulţi. Ea nici măcar nu a ştiut ce i s-a întâmplat, a văzut doar umbra care i-a acoperit soarele, a auzit un răget, a simţit un miros acru şi s-a pomenit săltată pe o crupă vânjoasă, pierzându-se astfel în pustii. De aici a apărut legenda că tatăl Preşedintelui s-a dus pe pustii! (varianta „ducă-se pe pustii" a apărut ulterior legendei şi exprimă îndemnul de a trăi bine, adresat de Preşedinte locatarilor unei grădini zoologice dezafectate).

După un timp însă a fost găsit un leagăn, cu un copilaş

destul de bine crescut, care ţinea în mână o hârtie pe care în sinteză s-au aflat cuvintele unui discurs de mulţumire pentru încrederea acordată. A fost dus la mănăstirea de dincolo de deal unde a fost crescut de maici, până ce a putut fi dat la adopţie unei familii de emigranţi politici din Bizigotia de mijloc, acolo unde toată lumea nu crede în nimic, astfel că ei, părinţii adoptivi ai Preşedintelui, au fost nevoiţi să emigreze, din motive politice desigur, deoarece totuşi ei au crezut în ceva. Puştiul a crescut astfel într-o familie (în)crezătoare, fiind un băiat vesel, care nu s-a prea omorât cu învăţătura. Nimic nu a arătat că el va fi Divinul Preşedinte...

De abia la maturitate a apărut primul semn. Într-o zi a decis să meargă la oraş să cumpere o barcă. Părinţii i-au urat să se întoarcă cu bine, deşi au fost nedumeriţi, ei mai având o barcă. L-au întrebat: „Dar de ce mergi să cumperi o altă barcă? Avem deja una". Şi atunci el le-a răspuns: „îmi trebuie două bărci ca să ajung Preşedinte!" Părinţii l-au privit cu mirare întrebându-se în sinea lor dacă nu cumva o luase razna datorită vieţii austere pe care băiatul o dusese de câtva timp, căci într-o zi Preşedintele s-a decis să nu mai facă nimic din ce făcuse înainte, astfel că trăise aproape patru zile fără băutură şi fără femei. Părinţii au avut deci dreptate să considere că o asemenea abţinere îndelungată dăunase creierului în formare al Preşedintelui. Aşa că nu au mai spus nimic, privindu-l însă cu o milă bine ascunsă.

Semne

LA târg, sub soarele strălucitor al dimineţii, ţăranii îşi întinseseră mărfurile peste tot. În spaţiul destinat bărcilor nu se afla nimeni. Alături, însă, fotograful oraşului instalase trepiedul şi un panou mare împărţit de o lungă linie albastră în „partea de sus albastră" şi în „partea de jos, foarte albastră", iar pe dungă se aflau dreptunghiuri deasupra cărora pluteau câteva cerculete albe. Într-o gaură rotundă, cel doritor de nemurire putea să-şi bage capul şi să apară astfel ca amiral al „mărilor de deasupra şi de dedesubt", gaura fiind dotată cu însemnele specifice gradului, adică un păr vâlvoi, ochelari negri de soare şi o pipă. Preşedintele a considerat asta ca un semn şi a făcut astfel nu una, ci două fotografii, în două poziţii, precum cele ale vulturului bicefal de pe stema naţională.

Satisfăcut, în aşteptarea fotografiilor, Preşedintele se decide să intre în cârciuma improvizată în aer liber, cu bănci şi mese de lemn, unde se servea un vin acru, brânză de capră şi pâine neagră, încheind astfel perioada de austeritate auto impusă.

Odată cu el intră şi o ţărancă rotofeie cu un coş de cepe, soiul „tricolor": „Hai la ceapă tricoloră, Şefii!" Preşedintele flatat îi strânse mâna, cu virilitatea-i specifică şi râde vesel: „Se vede?" Derutată, ţăranca rotofeie se uită lung la el, îl măsoară din ochi, oprindu-se asupra a ceea ce ar fi fost posibil să fie măsurat măcar teoretic şi îi răspunde: „Ce?" „Că eu sunt Şefu", hohoteşte Preşedintele, aranjându-şi prohabul „De,

Şefu, ce să zic şi eu", spuse ea „da nu luaţi nişte CP!" (se citeşte cepe pentru a nu crea confuzie cu CTP unde P se citeşte M). „E foarte bune pentru bărbaţi, toţi ajung Preşedinţi", continuă ţăranca rotofeie, zâmbind în colţul gurii şi pune cepele pe masă, în faţa Preşedintelui. „Zău?" se arată intelectual Preşedintele.

„Păi mai întâi că CP-ele, utilizate zilnic îţi măresc pofta ce poftești, râse ea șăgalnic, iar apoi previne lehuzia". „Nu mai spune?" se miră iar Preşedintele şi continuă „Ia dă-mi vreo cinci din astea sau mai bine dă-mi tot coşul că nu se ştie niciodată". „Să trăieşti, Măria Ta, Preşedintele nostru!", strigă entuziastă ţăranca rotofeie şi iese din scenă numărându-şi fericită banii. Din prag mai strigă odată: „Să trăieşti, înălţimea voastră, Preşedintele nostru!" şi izbucneşte într-un râs cristalin care se pierde în depărtare, pe măsură ce ea se îndepărtează de locul acţiunii (anterioare). A fost al doilea Semn.

„Dacă vreţi să ştiţi, sunt bune la toate, se băgă brusc în vorbă un tip care ascultase convorbirea. Eu, de exemplu, m-am născut cu urechi foarte largi şi lungi. Auzeam toate sunetele din natură, dar nu înţelegeam decât cuvintele care aveau două silabe. Cineva i-a spus mamei de CP-ele astea şi a început să-mi dea o fiertură din ele de pe la vreun an. În câţiva ani urechile mi-au revenit la normal", şi, dându-şi acoperitoarea de cap pe spate, le arată cu o mândrie nedisimulată „Să ştii că e ceva, spuse Preşedintele, că şi ale mele sunt cam alungite. Este drept, nu din naştere, ci din motive aş zice mecanice, şi, izbucnind iar în râs, căci învăţătorul mă trăgea mereu de ele ori de câte ori mă prindea fumând şi bând în closetul şcolii. Şi mă prindea des, ha, ha!"

Apare în prim plan cârciumarul să ia comanda.

„Ce doreşti? întreabă el cu un ton cam acru, precum vinul

său. Vin, pâine şi ceva brânză, zice Preşedintele, produsele noastre naţionale! Ha ha ha!"

Cârciumarul pleacă, dar se întoarce şi îl întreabă „Da' bani ai?" Preşedintele, oarecum jignit, a scos o pungă portocalie şi o scutură. Se aud zăngănind banii. „Sunt 33 de arginţi", spuse el şi scoase unul din ei pe care îl aruncă cârciumarului. Acesta nu reuşeşte să-l prindă; aşa că banul se rostogoleşte lângă tejghea. Nevasta cârciumarului se apleacă. Toţi din cârciumă tac. Din colţul gurii li se prelinge un fir subţire de salivă, femeia se ridică şi întinde banul soţului. Acesta îl ia şi îl încearcă cu dinţii. „Argint curat, spuse el, nu am mai văzut monedă ca asta de mult timp. Am crezut că nu se mai bat".

„Ehe, ce ştii tu!...", spuse Preşedintele.

„În acest caz, spuse hangiul, Excelenţă, sunt la dispoziţia dvs. Pâinea o doriţi tăiată în felii sau nu. Albă sau neagră?"

Preşedintele îi răspunde.

„Excelent, Excelenţă, spuse cârciumarul, nevasta mea personal o să vă servească" şi cârciumarul se îndepărtează, nu înainte de a face o reverenţă.

Soseşte nevasta cârciumarului care îi aduce cana înaltă cu vin, feliile de pâine neagră populară şi o bucată de brânză de capră, pe care le aşează pe un şervet alb, împodobit cu motive naţionale printre care atrăgea atenţia un centaur stilizat şi, plecându-şi decolteul generos adânc în faţa Preşedintelui, rosteşte: „Să vă fie de bine, Excelenţă, şi să mai poftiţi pe la noi. Localul nostru va fi mereu deschis pentru dvs, domnule Preşedinte, la orice oră din zi şi din noapte!" şi nu se ştie de ce izbucneşte în râs. Preşedintele a vrut să îi spună ceva, dar tocmai când deschide gura a apărut fotograful cu pozele. Uitându-se la ele, Preşedintele se luminează la faţă. „Aşa da"

spuse el și mai scoase un argint (din 33) și își achită datoria (către fotograf). A fost al treilea Semn.

Semne (continuare) și Contacte

SATISFĂCUT, Preşedintele iese din cârciumă ducând cu el mirosul de vin acru şi imaginea formelor carciumăresei. Se îndreaptă spre Piaţa oraşului unde din grija primăriei se află singura toaletă publică. Uşurat, se aşează pe o bancă în parc meditând asupra Semnelor. „Acum mi-ar trebui nişte Contacte" şi se scufundă în gânduri. Lângă el apare un tip aparent dubios: scund, dar cu un zâmbet larg ca o felie de pepene, care lasă să se vadă un amestec ciudat de dinţi tineri viguroşi albi şi dinţi bătrânicioşi, îngălbeniţi, rupţi. Ţinea în mână o colivie în care se află o pasăre dificil de definit ca specie. Îşi scoate haina şi o aşează atent alături pe bancă punând colivia deasupra. „Nu sunteţi de pe aici?", intră el brusc în vorbă. Preşedintele, scufundat în reverie, tresare şi mormăie un da sau ce părea a fi un da. „Se vede, continuă omul cu colivia, după miros, probabil că sunteţi de la Baltă". Preşedintele, surprins de acurateţea observaţiei, se uită dintr-odată mai atent la individ. Omul îl priveşte cu ochii săi mari şi strălucitori şi zâmbeşte larg: „Daţi-mi voie să mă prezint. Mă numesc Jean şi sunt prezicător de profesie, iar aici am o specie rară de mierlă, care cunoaşte pe de rost toate cântecele noastre, oficiale sau nu, inclusiv imnul. Doriţi să o ascultaţi?" Şi fără să aştepte răspunsul Preşedintelui, Jean scoate din buzunarul vestei sale o oglindă rotundă. Când a văzut-o, mierla începe să intoneze imnul naţional cu atâta suflet şi pasiune, încât mai mulţi cetăţeni aflaţi pe acolo au luat poziţia de drepţi, ducându-şi mâna dreaptă la inimă, aşa

cum se cade când doar îţi ajunge la urechi fie şi zvonul că se cântă undeva imnul naţional. A fost al patrulea Semn.

Satisfăcut, Jean îşi bagă oglinda în buzunar, iar mierla se opreşte din cântat. „Vedeţi? Vă asigur că ştie orice, plus ultimele noutăţi, Dar vă mărturisesc că, deşi ştiu ce poate, am rămas pur şi simplu surprins că şi-a ales tocmai imnul naţional, acum şi aici, în prezenţa dvs. Nu cumva veţi fi Preşedinte?" îl întrebă el brusc. Preşedintele se ridică în picioare. Nu era el prea înalt, dar era suficient ca să îl domine cu un cap pe Jean Prezicătorul, cu demnitate, cu un aer milităresc.

„V-am spus că sunt prezicător, se scuză Jean. Să ştiţi că înainte prezicătorii erau membri ai guvernului, dar datorită crizei au fost reduse posturile din guvern, aşa că am fost puşi pe liber. Adevărul e că sunteţi făcut pentru a fi Preşedinte. Aveţi tot ce vă trebuie, continuă el", sughiţând brusc. Brusc mierla se trezeşte din somn, adormise după interpretarea imnului naţional cu capul sub aripă şi începe să cânte cel mai la modă cântec de petrecere din ţară: „Blonda şi brandul". Amândoi ascultă pătrunşi melodia.

Se aşează în tăcere pe bancă. „Şi câtă nevoie este de prezicători într-un guvern! reluă Jean, şi ce responsabilitate avem! Contrasemnam toate actele guvernamentale. Prezicerile trebuie să fie foarte, foarte precise. Din păcate eram supuşi unor reglementări foarte stricte, De exemplu, nu aveam voie să mergem la spectacolele de circ, deşi ştiţi că la noi circul este arta naţională, toţi cetăţenii fiind obligaţi să participe la spectacolele de circ, cel puţin de trei ori pe săptămână. Este de altfel un drept înscris în constituţie, deci obligatoriu." Aici Preşedintele se miră: „Dar de ce vi se interzice aşa ceva?" „Deoarece, continuă Jean, s-a observat că de câte ori eram prezenţi noi, prezicătorii, spectacolul era dat

peste cap. Se întâmpla ca, asistând la spectacol, să ne placă o artistă, contursionist-trapezist-jongleristă (sic!) aşa că au fost cazuri când prezicătorul a schimbat numărul artistei, astfel că în loc ca lumea să fie atentă la cum zboară ea la trapez, cum intră ea într-un geamantan îngust sau cum jonglează cu farfuriile şi aşa mai departe, să înceapă brusc să râdă de parcă ar fi fost clovni, observând dintr-o dată şi ce bine făcută este artista şi, mai ales, ce sâni are, amănunte care altfel ar fi scăpat neobservate. Datorită reducerilor bugetare am fost concediat şi m-am reprofilat. Îmi câştig viaţa cu pasărea asta. O cheamă Elena", încheie el cu duioşie A fost al cincilea Semn, dar şi primul Contact.

În acest moment, pe aleile parcului a apărut un grup de tinere sumar îmbrăcate, urmate de fotografi şi gură cască, conduse de un adevărat uriaş cu cagulă neagră pe cap, ţinând într-o mână o secure şi în alta o vioară. Preşedintele se uită mirat. „Este ora în care, în fiecare zi, în Piaţa centrală, tipul interpretează o piesă pentru vioară solo, după care face selecţia pentru noua clasă politică. Condiţia este doar să re-cite o poezie despre sălcii şi lebede pe lac, dar să-şi mimeze atât sălciile, cât şi lebăda şi, mai ales, lacul."

„Interesante tradiţii. Dar asta? şi arată spre o blondă care tocmai mima o salcie, că după cum se mişcă pare să aibă mare viitor în politică", spuse Preşedintele „Aşa apare şi la mine!", îl aprobă Jean prezicătorul. A fost al doilea Contact şi încă un contact direct, vizual.

Contacte (continuare) şi Preocupări

ÎNTÂLNIREA cu Jean Prezicătorul l-a marcat pe Preşedinte. Nu a mai putut uita râsul acestuia când i-a spus că va fi Preşedinte: „Să mă pregătesc atunci!", îşi spuse el decis. Intră în casă şi se duce direct la biblioteca familiei. Trebuie menţionat că biblioteca cu pricina este un fel de a spune, căci deşi iniţial ea a cuprins 10 (zece) cărţi pe care taică-său (adoptiv) le cumpărase de la târg ca să aprindă focul, acum mai rămăseseră doar patru din ele şi anume: *Eu cocoşul, Arta de a purta părul cu cărare, Basme* şi *Cultura castraveţilor pe înţelesul tuturor.*

A citit cărţile toată vara şi toamna. Când a căzut prima zăpadă şi se afla cu barca pe baltă şi-a zis: „Gata ajunge! Sunt ultimele cărţi care le citesc." „Sunt suficiente şi răssuficiente ca să fiu Preşedinte!", rosti el cu voce tare şi, ridicat în picioare în barcă, a făcut un gest larg către raţele, care fireşte şi-au luat, speriate, zborul Apoi iese din barcă, păşeşte pe apă, în „aclamaţiile naturii", căreia îi răspunde, fluturându-şi mâna. A fost primul miracol din şirul lung de miracole care îi marchează cariera. Mai mult chiar, termi-nându-se apa, fiind vorba în fond doar de o baltă, el a continuat să plutească deasupra stufului, deasupra pădurii, a căpiţelor de fân, a vacilor la păscut, obiceiurilor populare, în general, îndreptându-se astfel, trăgând din ţigară către casă. Se opreşte pe culmea grajdului părintesc. „Am ajuns pe culme!" strigă el cu voce tare. Părinţii, vacile din grajd, găinile în frunte cu cocoşul, ca şi cele două capre şi vaca aplaudă, dau din coadă, cotcodăcesc, behăie, mugesc, într-un cuvânt îşi

manifestă entuziasmul, o prefigurare a entuziasmului viitor cu care va fi întâmpinat Preşedintele. Scena, de altfel memorabilă, a inspirat mulţi artişti, premiaţi şi decoraţi personal de către Preşedinte.

„De exemplu, una din operele cele mai reuşite este chiar „Ansamblul culmii", care degajă o forţă atât de puternică, încât cei care trec pe lângă el încep să vorbească în şoaptă, iar soţii în incapacitate de a procrea îşi duc soţiile şi chiar amantele acolo, pentru că s-a constatat că mai toate rămân gravide după această vizită.

Întâlnirea cu politica

„ÎN afara lui Jean Prezicătorul, nu mai ra-am întâlnit cu politica mult timp. De fapt nici nu ştiam ce este Nici în cărţile pe care le lecturasem nu era nici un cuvânt despre ea. Pentru mine era o mare necunoscută. Poate de aceea când a venit momentul m-am avântat atât de repede în ea, cu energia şi decizia care mă caracterizează..." mărturisea mult mai târziu Preşedintele în faţa unor (mai multe) sticle de whisky şi înconjurat (de mult) mai puţini amici intimi.

Într-adevăr, Preşedintele nu avea habar de politică. În cărţile studiate de el atâtea luni nu găsise decât o dată cuvântul politică, în fraza („politica cultivatorilor de castraveţi constă în" etc etc), dar o trecuse cu vederea, deşi a recunoscut tot ceva mai târziu, că de arunci înţelesese importanţa cultivării castraveţilor în politică.

Manualele împart istoria ţării în două mari perioade: Epoca Preprezidentială şi Epoca Prezidenţială. Prima a fost relativ scurtă şi nu se mai ştie mare lucru despre ea. Se pare că au existat câţiva indivizi care s-au aflat în frunte. De asemenea, unele informaţii indică prezenţa unor formaţiuni de cântece şi dansuri, a unei pupeze staţionate într-un tei, al cărei rost a rămas total necunoscut, şi, în fine, a unor scrisori (câteva) deschise. În rest nu se mai păstrează nimic despre epoca Preprezidentială. Oricum ţara se află în haos. Oamenii nu aveau cum şi cui să se plângă de abuzuri şi arbitrar; periodic, pe străzile şi în pieţele oraşului, erau aşezate cabine din carton presat cu o tabletă pe care se afla scris cu litere albe,

din var, „cabină de vot", expresie al cărei înţeles de altfel s-a pierdut de atunci definitiv, unde se pare însă că se petreceau lucruri de o imoralitate inimaginabilă.

Nu exista nici o siguranţă a cetăţeanului şi a familiei: mergeai bunăoară pe stradă cu familia adică el/ea şi unul/doi copii minori şi deodată apăreau ca din pământ - este posibil ca, chiar de acolo să fi şi apărut -, două, trei fete sumar îmbrăcate, care începeau să facă mişcări ciudate, având un efect serios asupra imaginaţiei copiilor de sex masculin (şi nu numai asupra lor). Nu avea loc astfel un proces de erodare a valorilor familiei?

Sau, mergeai să mi te plimbi tu într-un parc, în căutarea liniştii interioare şi în vederea educării simţului estetic şi a celorlalte simţuri, te aşezai pe iarbă, înconjurat de amici şi de cântecul păsărelelor, întindeai pătura, dădeai drumul la muzică de iarbă verde, te apucai să deschizi sticlele de bere, să desfaci pachetele de mâncare, să pui grătarele, să hohoteşti, să râgâi, să joci jocuri de societate şi să laşi în urma ta numai gunoaie paşnice, când deodată îţi tulburau liniştea, nişte entităţi, sexul lor nefiind bine precizat, care începeau să te mitralieze cu întrebările despre viaţă, vreme, trecut, viitor, culoarea ciorapilor şi altele.

Aşadar, în Epoca Preprezidenţială domnea haosul şi cu toţii, de la libărci până la cinteze, de la castraveţii de seră până la oile de muls, de la şopârlele de piatră la blondele de rezonanţă au resimţit un gol. De putere, desigur.

Cu toţii, mai ales intelectualii şi (anal)iştii au început să alerge de colo colo, să caute pe cineva care să umple golul. Au dat şi anunţuri în acest sens: „căutăm un umplător (de gol de putere)", sau „vrem un animal politic, dar care să poarte cravată".

Într-o astfel de conjunctură şi-a început cariera politică

Preşedintele care, desigur, a schimbat radical cursul istoriei naţionale.

Începuturile s-au aflat şi ele sub zodia Semnelor şi Contactelor. Într-o zi, aflat pe malul Bălţii, a apărut un om cu o pancartă (era unul din cei angajaţi pentru a găsi "umplătorul") Se opreşte şi îl întreabă: „Nu cumva tu eşti Acela? Alesul?" Preşedintele îi răspunde la fel de simplu, dar plin de încredere în el: „Da, eu sunt!" Individul puse pancarta jos şi dă explicaţii. După o jumătate de oră Preşedintele i-o taie şi spuse: „De acord". „Atunci semnează aici." Preşedintele semnează şi întreabă „Atât?" „Da, spuse omul cu pancarta. Ia-ţi rămas bun de la părinţi, de mâine începi" şi ridicându-şi pancarta deasupra capului pleacă. De pe malul bălţii, Preşedintele îl privea cum se pierde în ceaţă. S-a auzit atunci un orăcăit puternic venind de undeva din stuf. Era „diavolul bălţii", broasca aceea râioasă, care scoate uneori sunete aproape omeneşti. Impactul orăcăitului în acel moment istoric a fost uriaş asupra Preşedintelui. Pe stema sa personală de mai târziu există, pe quartul stânga jos, un diavol stilizat cu picioare de broască, ceea ce nu poate fi o coincidenţă...

Primii paşi, primele culmi şi modelul (cuantic) al Preşedintelui...

FIIND vorba de paşi şi culmi nu putem să începem decât prin a exclama admirativ: „Ce peisaj are ţara! Nu ştii unde să te mai uiţi când mergi cu carul tras de boi: munţi, holde unduind sub bătaia unui vânt blând, dealuri cu viile pline de rod, râuri limpezi pe care plutesc în linişte, ca într-o adevărată rezervaţie, sticle şi cutii goale, etichete, hârtii aparţinând trusturilor de presă, printre care înoată peşti graşi şi fericiţi, după expresia ochilor lor albaştri şi minunate pajişti unde cetăţenii conştiincioşi depozitează gunoaiele patriei".

Dar ceea ce este esenţial şi reprezintă adevărata bogăţie sunt Oamenii, cu O mare, desigur. Blânzi, se bucură din orice şi de orice: de soare, de vânt, de praf, de gropi, de borduri, de mici atenţii etc, altfel spus, sunt fericiţi, căci se ştie deja că fericirea este formată din lucruri mărunte De aceea ei l-au şi îmbrăţişat, la propriu şi la figurat, pe Preşedinte, recunoscându-se fiecare din ei în El şi recunoscându-l astfel drept Umplătorul (de Gol).

Documentele Arhivei Prezidenţiale conţin numeroase mărturii care exprimă un model cvasi matematic de comportament şi de conjuncturi care au dus la urcarea Preşedintelui pe Tronul ce i se cuvenea din începuturi. Desigur că documentele în cauză sunt codate încă. Dăm, totuşi în continuare extrase din unul din ele, fireşte cel mai inteligibil din toate şi care are şi meritul că oferă în sinteză

conţinutul întreg al acestui model, astfel încât fiecare cititor să înţeleagă exact când, cum, unde:

"Există o stare în care pisica vie este însoţită de o persoană care vede şi percepe o pisică vie; şi există o alta în care pisica este moartă însoţită de o persoană care observă o pisică moartă. Aceste două alternative sunt suprapuse: am inclus şi dispoziţia sufletească a persoanei ce observă pisica; în fiecare din cele două stări expresia persoanei reflectă dispoziţia ei sufletească. Astfel, pentru adeptul interpretării lumilor multiple totul este corect - există copii diferite ale persoanei care percep pisica, dar ele există în universuri diferite."

Vă puteţi imagina - şi acum ne adresăm cititorului - că sunteţi una din aceste copii, însă atrage atenţia că există şi o altă copie într-un alt univers paralel, care vede aceeaşi posibilitate... Problema principală este că o asemenea interpretare nu rezolvă problema: de exemplu, de ce faptul că suntem fiinţe ce posedă conştiinţa nu ne permite să percepem suprapunerile macroscopice? Să luăm cazurile în care w şi z (numere complexe n.n..) sunt egali. În acest caz putem rescrie această stare după cum este arătat în figura următoare (¢):

Adică, „pisica vie plus pisica moartă, împreună cu persoana care percepe pisica vie, plus persoana ce percepe pisica moartă, plus pisica vie minus pisica moartă, împreună cu persoana care percepe pisica vie minus persoana care percepe pisica moartă"... Dar dvs., cititorii, puteţi spune: nu se poate aşa ceva; nu aşa funcţionează percepţia noastră! Dar de ce, răspundem noi? în fond, nu ştim cum funcţionează percepţia noastră. Cum ştim noi că nu putem percepe în acelaşi timp o pisică vie şi una moartă? Până nu vom şti ce anume este percepţia şi nu vom avea o teorie a cauzei pentru

care un astfel de amestec de stări de percepţie este interzis... aceasta (atenţie este esenţial să fiţi convinşi n.n.) nu este o explicaţie. Ea ne explică de ce putem percepe un lucru sau altul, dar nu şi o suprapunere de stări... Iată un text fundamental care explică întreaga carieră a Preşedintelui.

Concluzia că pisica lui Schrodinger seamănă destul de mult cu cea a lui Penrose este esenţială şi perfect explicabilă. Mai mult chiar, în acest context echivalenţa dintre masă şi energie complică şi mai mult lucrurile vorbindu-se chiar despre o democraţie la nivel nuclear, unde procesele de creare şi anihilare se produc în mod curent, ceea ce regăsim exact în cariera Preşedintelui.

Cu atât mai mult cu cât, pe cale de consecinţă, se pune întrebarea de ce materia ocupă un anumit loc în spaţiu, iar forţele (acele forţe, oculte desigur, care au ajuns să ţină prizonieri chiar preşedinţi întregi), ca şi gândurile nu ocupă loc în spaţiu? De ce două sau mai multe corpuri nu pot ocupa acelaşi spaţiu, în schimb forţele (de care am vorbit), ca şi radiaţiile (gândurile sunt de fapt radiaţii), da. Răspunsul la aceste două întrebări dau cheia reuşitei şi puterii Preşedintelui: forţele pot să fie peste tot în acelaşi timp, în acelaşi loc, dar nu suportă ca alte corpuri să fie şi ele acolo exact în acelaşi loc.

Şi în fine corolarul: în ce măsură gândurile pot modifica realitatea noastră?

Răspunsul este afirmativ şi oricine a urmărit cariera Preşedintelui îl poate vedea: Da, gândurile Preşedintelui modifică realitatea, oricare ar fi ea, scrisă cu literă mică sau mare!

Însă, conform aceleaşi analize există un ce, care încurcă: conştiinţa, fie că o acceptăm, fie că o împărţim în două, trei

alte chestii separate, ca nume, fie că o confunzi sau o numeşti inteligenţă ş.a.m.d, conştiinţa ca atare este inexplicabilă ştiinţific.

Cariera Preşedintelui ilustrează perfect teoria după care conştiinţa este rezultatul unor elaborări şi procese cuantico-biologico-matematico-fiziologice.

De aici şi capacitatea sa de a trece peste orice cu voioşie şi haz, de aici eficienţa sa maximă în tot ce întreprinde.

Mai mult chiar, textul de mai sus dă o nouă dimensiune şi o mai clară înţelegere demersului prezidenţial, dacă înlocuieşti de exemplu pisica moartă şi pisica vie, un fapt pozitiv de altfel din perspectiva drepturilor animalelor, cu preşedintele mort şi preşedintele viu şi astfel persoana care vedea o pisică moartă vede acum un preşedinte mort şi cea care vedea o pisică vie un preşedinte viu, ne aflăm în faţa modelului cuantic al eternităţii Preşedintelui!...

PARTEA a II-a

Viaţa şi activitatea

Idila frântă

ÎMBRĂCAT cu o rochie de mătase roşie, cu decolteu îndrăzneţ, în livada înflorită, sub lumina puternică a soarelui de amiază, Preşedintele interpretează nocturne la un pian alb cu coadă. Să fie semnul stării sale interioare patetismul cu care loveşte clapele negre ale pianului (ocolind pe cele albe), ca şi faptul că pare că se află pe punctul de a izbucni în plâns, pentru a câta oară...?!

Cântatul la pian trebuia să facă parte din imaginea sa publică, ca expresie a sensibilităţii sale deosebite şi a uşurinţei cu care izbucneşte în plâns (o dată a plâns în hohote în faţa unui tablou intitulat *Sos tartar).*

Situaţia se complică pe măsură ce suferinţa Preşedintelui nu mai poate fi ascunsă, iar lacrimile care strălucesc ca nişte diamante în ochii Preşedintelui nu mai puteau fi trecute cu vederea, indiferent de unghiul de filmare.

2

Cam la 60-70 de km distanţă (distanţa exactă este clasificată), o tânără între două vârste cântă din frunză o melodie tristă. Este atât de departe de realitate încât nu îşi dă seama că de fapt este aproape goală, ceea ce desigur că o avantajează enorm. Mai ales că şi ea are ochii în lacrimi. Dar aceasta nu este nimic faţă de ceea ce face cu mâinile sale albe: coase un nasture de la o uniformă! Într-adevăr o scenă cu

adevărat tristă!...

3

Ca să înţelegem toate acestea trebuie să mergem în trecut, nu foarte îndepărtat totuşi.

Totul începuse cu prilejul înscăunării Preşedintelui. Când Preşedintele a îngenuncheat pentru a fi uns cu mir şi pentru a primi cele 7 lovituri rezervate numai oamenilor de excepţie, cu femurul Sf. Harlambie cel Drept, ochii i-au căzut pe ea. Adevărul este că nici nu avea cum să nu-i cadă, dar atunci el nu şi-a dat seama de asta şi a considerat că este vorba aici de mâna destinului (de fapt este vorba de bărbatul ei care îi spusese: „Fă, nu te mişti din locul ăsta că totul a fost calculat la milimetru, să nu te prind că mai vii acasă, dacă el nu te observă!").

Plasată astfel, îmbrăcată corespunzător, după cum o sfătuise tot soţul: „Pune-ţi rochia aia că fâlfâie uşor şi e ca şi cum ai face un semn cuiva şi acolo este curent, iar când îţi fac eu semn să te răsuceşti, dar în mod natural, să ţi se vadă ca lumea ţâţele!"

În aceste condiţii, a fost firesc ca Preşedintele să rămână cu ochii ţintă pe direcţia perfect calculată la capătul căreia se afla ea, fâlfâind rozaliu. De aceea nici nu a observat că s-au întâmplat câteva nereguli în protocolul întronizării: astfel cele 7 lovituri i-au fost date nu cu femurul Sf. Haralambie cel Drept, ci cu tibia Sf. Haralambie cel Mixt şi mai ales nu şi-a dat seama că în cupă s-a aflat doar apă şi nu aşa cum dăduse ordinul whisky! Dimensiunea impactului şi sentimentul resimţit de Divinul Preşedinte în acel moment poate fi

măsurat şi prin aceste mici detalii.

4

La recepţia care a urmat, cei doi, deşi au avut trasee diferite din punct de vedere protocolar, s-au întâlnit. O întâlnire cum numai destinul ştie să o aranjeze: ea cu sânii direct în tunica lui de comandant-bătând în retragere-pe-poziţii-destinate-stabilite, el cu tunica în sânii ei regretând profund că avea toţi nasturii încheiaţi.

De aceea, deşi ea ar fi trebuit să-şi fi dezlipit de mult timp sânii, conform protocolului în care se stabileşte cu exactitate cât de mult trebuie să stea lipiţi sânii cuiva de uniforma prezidenţială, ea a continuat să rămână lipită, tremurândă, palpitândă. Din motive neştiute încă, în tot acest timp lumina celor 33 de candelabre uriaşe ale marii săli de recepţie s-a stins. Când s-a aprins *Călcâiele Preşedintelui* (cum era denumit Marele Candelabru), Preşedintele s-a aflat, conform protocolului oficial, alături de soţia sa, o adevărată porfirogenetă.

Să se termine aici totul? Să nu fi avut nici un rost privirea lungă şi grea şi nici rochia fâlfâindă, nici răsucirea atât de naturală?!...

5

Nu, nu şi nu! Climy (diminutivul cu care o alintă Preşedintele), brusc a început, nu se ştie de ce, să meargă să se spovedească la preotul prezidenţial. În mod logic cei doi s-au întâlnit pentru a doua oară în chilia din deal a acestuia.

Tot atât de logic şi firesc sentimentele lor au înflorit şi au dat fructe.

„Eşti bună ca un pavilion de complezenţă", îi şoptea Preşedintele ei cu tandreţe, după care începea să urle ordinul: „Motoarele la putere maximă!" Atunci Climy se punea în mişcare facând un zgomot de zbârnăiau pereţii Palatului. (Soţul a fost fireşte promovat dându-i-se acces la serviciul de aranjamente florale)

6

Idila, ca s-o numim astfel, a durat, dar, vai, destinul....

Într-o zi oarecare, ce nu părea să anunţe nimic, ea a intrat pe uşă. In acel moment îi vine în minte un gând nou.

„Uite la el, ce mândru calcă, ce profil are şi ce dantură bogată!" Acest gând admirativ ar fi rămas fără urmări, mai ales că ea ştia să îşi ascundă bine sentimentele, dacă bărbatul cu pricină nu ar fi fost însuşi primul-ministru.

Pentru acurateţea informaţiei însă trebuie spus că ea de fapt îl admira demult în secret şi nu pentru că ar fi fost ce era, ci pentru că a corespuns cel mai bine standardelor pe care prea iubita ei mamă i le stabilise, atunci când începuse să iasă cu bărbaţi, adică de foarte mult timp

Maică-sa, draga de ea, îi spusese: „Auzi tu, când vrei să ieşi cu unul (şi aşa mai departe), mai întâi să te uiţi atent în ochii lui să vezi dacă acolo se află, în acelaşi timp: o turmă de oi, trei ciobănei, nouă meşteri mari şi unul care am uitat cum îl cheamă, dar se recomandă el, o capră moartă, un cap plecat, un drac care nu e atât de negru şi o minune care nu durează decât trei zile (calendaristice). Dacă sunt, pune mâna pe el!

Dacă nu sunt toate, vezi şi tu ce poţi face, sau poate să combini doi, ca împreună să le aibă pe toate. Şi dacă nu şi nu, adică nu găseşti nici unul, nici doi, atunci ia şi tu ce găseşti, dar să aibă o majoritate simplă, dar reprezentativă, din ele!"

Toată copilăria şi tinereţea ei, care nu au fost uşoare, că tare a mai fost precoce, a fost atentă la ceea ce îi spusese mama Mult timp nu a găsit pe cine trebuia. Nu o mulţumea nici unul. Le lipsea fie turma de oi, fie unul din meşteri, fie toţi meşterii şi mai ales cel care îi şi întrece, fie capra nu era moartă ş.a.m.d. Astfel, din căutare în căutare a trecut timpul.

A început să se machieze tot mai atent, să poarte pantaloni tot mai strâmţi, rochii tot mai scurte, bluze tot mai fâlfainde şi mai roz, să se vopsească tot mai blondă.

Într-un moment de criză, s-a decis să-l ia pe care o fi, ca să intre şi ea în rândul lumii. De aici a început ascensiunea ei care a culminat cu întâlnirea cu Preşedintele, care, deşi nu avea nici el tot inventarul sus amintit, măcar se arătase deja însufleţit de (cenzurat).

Şi tocmai acum, când atinsese zenitul pasiunii şi puterii, să aibă această problemă, căci Clinty, draga de ea, văzuse în ochii primului ministru totul!...

Pe cale de consecinţă se întâmplă două lucruri: ea îl visează noapte de noapte pe primul ministru, iar ziua prăpastia dintre cele două palate se adâncește

7

Drama se consumă astfel, atingând chiar momente de un tragism exemplar Pe de o parte, ea ieşită din uz, deşi se ungea zilnic cu uleiuri exotice, iar, pe de altă parte, Preşedintele care

purta acum o mască de bronz, ca să îşi ascundă durerea şi lacrimile, ce curgeau ca un pârâiaş (de fapt, două), din ochii lui, altă dată atât de vii, plimbându-se seară de seară pe sub plopi şi recitând poezii triste în care era vorba de ciori, nori negri, cimitire şi chiar gropi de gunoi, câini măcelăriţi, cântându-şi încet, în acelaşi timp, cântece de leagăn.

8

Prima care a cedat a fost Climy. Era şi firesc, căci trebuie ţinut seama că în pofida înfăţişării sale de husar (mereu) călare, este o femeie sensibilă, cu sufletul plin de aleanuri şi doruri (să fie necesar acest plural neuzitat, dacă este vorba de mai mulţi? Posibil, căci nu merge să spui „dori" sau „doare"!) Se ridică astfel de unde era, îl aruncă, dintr-o singură mişcare de şold, pe Preşedinte care se izbeşte cu capul de chiuvetă. „Mai du-te dracului!", îi zice ea. Apoi deschide larg uşa de la biroul prezidenţial şi, în faţa gurilor căscate ale consilierelor şi consilierilor, ale ziaristelor şi ziariştilor, ale ministrelor şi deputatelor, strigă triumfătoare: „îmi fac operaţie de sex!"

O linişte adâncă, grea, o linişte de miezul nopţii într-un cimitir supra populat, s-a lăsat peste palat, în parc, la grajduri, la cantină, în sala de mese, în garaje, în posturile de pază şi desigur în inima preşedintelui.

De sub chiuvetă se aude atunci în tăcerea sus amintită un scâncet prelung ca un muget. Preşedintele plânge.

„Voi fi femeie! Voi fi femeie!" a încheiat Climy cu demnitatea specifică sexului ei (de abia de acum putem să vorbim despre „ea").

Dar Preşedintele se ridică din durerea sa, cu un efort

specific bărbatului care nu se lasă bătut de soartă și găsește mereu o portiță de scăpare și spune cu voce răgușită, dar fermă: „Și eu, și eu!"

9

În livada de meri, în rochia-i albă înflorată, Președintele, în genunchi, privește musca așezată pe tortul turtit de atâta căldură, oftează și se șterge la ochi cu o batistă brodată albă.

În rest, stă bine în sondaje...

Pescuit cu undiţa în ocean însoţit de balada tristă

CU picioarele atârnând deasupra falezei perfect verticale, ţinând ferm undiţa cu ambele mâini, Divinul Preşedinte pescuieşte în oceanul care se zbate în hăul de sub picioarele sale

Ochiul său ager urmăreşte mişcările plutei, deoarece nu mai are încredere în informaţiile agenţilor aflaţi acolo pe plajă sau lucrând sub acoperire printre pescăruşi, guvizi, plancton şi momeală. Se simte singur, dar sigur pe el, norocos, vânos? Nu, căci vai, El, Preşedintele este mai degrabă melancolic. Nici măcar procurorii nu îl mai înveselesc.

Să fie o criză specifică vârstei a treia? Divinul respinge categoric ipoteza emisă de altfel anemic de un consilier, căci Judecând după performanţe şi gusturi (ha, ha) nu am încheiat nici cu vârsta întâi!"

Respinge şi opinia altui consilier care sugerează timid anumite întâmplări din copilărie: „Nu e cazul, toată copilăria mea a fost una fericită. M-am zbenguit în aer liber printre cartofi, porumb, căpiţe, grajduri, mi-a plăcut să aud cântând cucul cu panaş ce lasă puii lui golaşi..."

Balada tristă

TRISTEŢEA se accentua,
pe măsură ce timpul trecea
şi nimica nu prindea
Întuneric se făcea
Toţi ai lui se suspecta!
unul pe alta (se învinovăţea!)
blondele numai conta!
de nimica nu-i ardea,
niciunde nu mai apărea,
interviuri nu dădea,
controale nu mai făcea,
sfaturi nu mai emitea,
cuvântări nu mai rostea,
de dosare nu-i păsa,
pe nimeni nu mai băga,(...)
doar pe câini mi-i omora,
ce mai încolo şi-ncoa,
praful mi se alegea,
de toată puterea sa!...

2

După ce asculta Balada tristă, interpretată de un grup de sirene, atent selecţionate, dar după cum se ştie, inutile,

Preşedintele se ridică în picioare, imens, proiectat pe cerul roşiatic de asfinţit, anunţând cu voce tare: „Fără coroane, fără muzici, fără bocitoare, înmormântarea să aibă loc imediat. Să se înveţe minte..."

Şi astăzi (anal)iştii şi (anal)istele se străduiesc să pătrundă sensul acestor cuvinte mai mult decât enigmatice.

Preşedintele ca un leu în cuşcă
(după numărul de subcapitole, un adevărat roman)

1

PREŞEDINTELE este îngrijorat. Din străinătate îi venise vestea că eclipsa va avea totuşi loc la timpul şi în locul stabilit, adică, din nefericire pentru el, chiar deasupra Palatului prezidenţial.

„Uite unde am ajuns, îşi spune cu năduf Preşedintele, datorită ăstora. Tocmai acum când vin..." şi începu să se învârte ca un leu în cuşcă prin biroul său atât de larg, încât ar fi avut loc tot personalul blond de la Teatrul prezidenţial, ctitoria sa de suflet.

2

Serviciile pe care Preşedintele urma să le (cenzurat) duduiau de atâta treabă. Au fost chemaţi toţi agenţii de prin concediile lor sau ale altora pentru a strânge şi prelucra toate datele cu privire la comete şi traiectoria lor, temperatura soarelui, direcţia vânturilor cosmice, poziţia găurilor negre, curbura spaţiu-timp, înmulţirea seminţelor de vinete pe partea ascunsă a lunii; la fel s-a întâmplat şi in celelalte servicii, externe şi interne ale primăriilor de sector, comunelor peri şi urbane,

trecerilor pietonale, sub şi supraterane, ale asociaţiei femeilor bune, ale organizaţiilor societăţii civile (formate din civili), şi încă alte câteva, mai puţin semnificative Cu toţii, fonnând astfel Comunitatea-de-informaţii, dotaţi cu radare cu ascultătoare (unele blonde, altele nu), cu microfoane înregistratoare şi decodoare, se află în căutarea soluţiei pentru a putea oferi Preşedintelui planul anti-eclipsă.

3

Primul-ministru este mai mult decât bucuros. Cu pantalonii albi, cămaşa gri fer, părul ondulat, care îi scoate în relief profilul antic şi acceptat ca atare, favoriţii spălaţi şi periaţi, lavaliera sa fastă, se uita satisfăcut în jur. O sună pe şefa lui de cabinet, un bărbat între două vârste şi-i spune că nu doreşte să fie deranjat de nimeni.

4

Preşedintele continuă să se învârtă ca un leu în cuşcă: „Eclipsa asta pică cum nu se poate mai rău. Să mă duc să vizitez ceva, să stau mai mult sub apă în cadă, să calculez viteza de deplasare a ţânţarilor..." sunt doar câteva din gândurile care îl frământă, care exprimă dilema sa (cea nouă, desigur).

5

După patru ore de atitudine decisă, primul-ministru este hotărât.

6

Computerele serviciilor trepidează, imprimantele scot tomuri de hârtie scrisă care acoperă podelele şi încep, cum se spune în cronicile plastice, „să capete înălţime"; ultimul nivel atins fiind pervazul ferestrelor.

7

Consilierii prezidenţiali de ambele sexe sunt palizi, au membrele reci şi transpiră colorat. Fiecare are ultimul sondaj de opinie din care reiese, cu o prisosinţă proporţională cu mărinimia binecunoscută a Preşedintelui, că popularitatea sa este în creştere permanentă, ca mercurul unui termometru pus în gura unui febril. O consilieră delicată, sensibilă şi blondă îi oferă floarea preferată.

8

După încă o oră, primul-ministru nu numai că este hotărât, dar se şi răzgândeşte.

9

Preşedintele, învârtindu-se ca un leu în cuşcă, îşi roade unghiile, obicei rămas din anii de şcoală, când, fiind mereu premiant i se permisese să fumeze în clasă şi să privească de dincolo de gard orele de masaj şi relaxare ale tinerelor gimnaste de la şcoala cu program special. Rosul unghiilor l-a ajutat apoi permanent în viaţă, pentru că, pe de-o parte, îşi făcea manichiura, iar pe de altă parte îşi liniştea pornirile de sinucigaş din dragoste, când periodic îi reveneau în memorie tinerele gimnaste de dincolo de gardul şcolii, atât de total relaxate.

În aceste momente critice, rosul unghiilor şi-a demonstrat încă o dată eficienţa. Se opreşte din învârtitul ca un leu în cuşcă şi apasă pe butonul interfonului. Spuse scurt: „Să vină Oiu!” - Oiu fiind ceva nedefinit între purtător de cuvânt şi consilier.

Oiu seamănă cu o figură din cărţile de joc, mai degrabă valet decât damă, cu un fel de corp, mai mult pătrat decât dreptunghiular, cu nişte picioruşe micuţe şi mărunte, scurte, vorbeşte şuierat, scoţând sunete neinteligibile, dar pe care toată mass media, scrisă, văzută şi nevăzută, auzită şi neauzită susţine că le înţelege perfect, ca exprimând gândirea prezidenţială în starea ei pură.

Se strecoară într-o dungă pe uşa întredeschisă

„Ia vino'ncoa la tata, sticlete micuţ sau mai bine, se gândeşte Preşedintele, pitulice mică? Spune-ne nouă - când e bine dispus, de exemplu după o sticlă de whisky sau o partidă reuşită de sex -, Preşedintele vorbeşte cu pluralul maiestăţii, spune-ne deci ce ne spui"...

„Oiu, Oiu, Oiu, Oiu" îi răspunse Oiu timp de vreo zece

minute după care a tăcut.

Preşedintele, învârtindu-se ca un leu în cuşcă continuând să îşi roadă mai relaxat unghiile de la mâna dreaptă, încearcă să râdă, dar se răzgândeşte şi cade pe gânduri, învârtindu-se ca un leu în cuşcă.

„Aha, reluă el, aha" şi-i face semn lui Oiu, Oiu îi mulţumeşte din ochişorii ei mici ca nişte mărgeluşe negre şi dând repede din picioruşe se strecoară afară pentru totdeauna pe aceeaşi uşă întredeschisă, dar pe cealaltă dungă a sa (are două!).

10

Comunitatea de servicii nu ajunge la nici o concluzie; unii lucrau pe baza ipotezei că totul este o alarmă falsă, că Preşedintele poate dormi liniştit; ceilalţi porneau de la ipoteza opusă, că eclipsa va avea loc acolo unde s-a stabilit şi că, deci, Preşedintele trebuie să fie pregătit pentru orice. Nimeni nu îndrăznise însă să îi spună ceva concret şi să îi ofere un plan anti eclipsă.

Să nu mai controleze Preşedintele serviciile? „Iată o întrebare la care vor da răspuns (anal)iştii şi (anal)istele noastre, prezenţi în această seară (sau ce oră o fi ea n.n) alături de noi, de la stânga la dreapta şi apoi invers".

11

Primul-ministru se săturase de atâta decizie, mai ales că de câtva timp îi dădea târcoale, ca o muscă sâcâitoare, o idee pe

care o alungă cu binecunoscuta sa fermitate imediat.

„Dacă nesimţitul şi bădăranul continuă să se învârtă ca un leu într-o cuşcă, mâncându-şi unghiile şi căzut pe gânduri, se profilează o criză. Dar de care o fi aceasta?"

„Să-mi chem şi eu purtătoarea mea de cuvânt, chiar dacă este atât de urât?! Ce să-i spun? Să mă adresez poporului meu? La urma urmei nu sunt şi eu o expresie a voinţei lui?"

Decis, primul-ministru nu îşi mai chemă, spre deosebire de Preşedinte, purtătorul său de cuvânt sau ce o fi el, cel urât cadracu'.

În schimb, se duce la fereastră, o deschide larg, lăsând vântul să-i mângâie pletele, favoriţii şi să-i fluture lavaliera „Tare îmi place când mi se fâlfâie lavaliera în vânt" îşi zice primul-ministru mai destins. „Să iau legătura cu opoziţia? Problema cu ea este că au prea mulţi preşedinţi şi tot felul de secretari..."

12

Preşedintele, învârtindu-se ca un leu în cuşcă şi rozându-şi unghiile este, prin mijloace specifice, informat că primul-ministru se dă cu opoziţia. Chiar la timpul prânzului!

Se opreşte brusc din învârtitul ca un leu în cuşcă şi se aşează pe tronul prezidenţial plin de multe telefoane, frumos colorate, îşi scoate cizmele, masându-şi încet degetele de la picioare: „Ce unghii mi-au crescut, îşi spuse, să încep să mi le rod? Dar cum?" Pentru prima oară Preşedintele nu ştie de unde să apuce.

13

Comunitatea de informaţii profită de acest răgaz (relaxant) şi se repezeşte, chiar dă năvală - nici nu mai aveau loc în birouri unde ultimul nivel al documentelor s-a aflat la două palme de tavan - la cantină. Comunitatea este înfometată căci de două zile nu mai băgaseră nimic în gură. Ca să nu mai vorbim de sex.

14

Primul-ministru, în faţa biroului dotat cu telefoane, mai puţin numeroase şi mai puţin colorate ca ale Preşedintelui, continuă să se decidă. Deocamdată însă, luând o masă de seară foarte frugală (la indicaţia ultimei tinere sale soţii), se decide să-şi amâne decizia.

15

Preşedintele îşi trece mâna prin firele rebele de păr care îi cad pe frunte şi îşi cheamă consilierul favorit. Deci strigă în interfon: „Să vină Temircine!"

După cum îi arată numele, Temircine este o persoană complexă fiind un adevărat frate siamez cu Preşedintele. Este drept nu au aceeaşi mamă, dar au creier comun, refuzând de altfel în scris operaţia de separare a creierului.

Nu este de mirare deci că mâinile, picioarele, nasul, ochii şi urechile le au în folosinţă comună; ţin atât de mult unul la

altul încât le plac aceleaşi „chestii", poartă aceiaşi ciorapi, beau din aceeaşi sticlă, îşi suflă nasul în aceeaşi batistă, cu alte cuvinte au aceleaşi idealuri şi împărtăşesc aceeaşi viziune asupra viitorului.

16

Mama primului-ministru şi tânăra lui soţie au un vis Atunci îl cheamă pe *The Interpreter* Din explicaţiile acestuia reiese că la aşa vis, aşa viitor. Aşa că amândouă s-au sculat cu noaptea în cap şi-au acoperit capul cu basmale şi, îmbrăcate în alb, bântuie imobilele de protocol? Tot atunci a început să bată vântul

17

Primul-ministru, după ce îşi termină cina frugală, îşi dă seama că are atâtea pe cap. Rămas deja singur în palatul guvernamental îşi spuse: „Ce bine este să fii singur în palatul guvernamental!"

Ceasul din Piaţa centrală bate ora exactă.

18

Preşedintele termină de vorbit cu Temircine şi, ca de obicei, nu este nici o soluţie: „Adevărul este, îşi zice el, că bietul Temircine a ajuns ca o legumă, că, în afară de volei pe zăpadă şi

de secretara aia, ăsta nu mai ştie nimic E bun însă Prin gospodărie să mai facă una alta...!" şi Preşedintele îşi aşează coatele vânjoase, bărbăteşti, pe masă cu capul între mâini. Gânditorul de el!...

19

Atunci intră cea apreciată-şi-pe-bună-dreptate. Este ca o perauţă umplută cu puf de gâscă rozalie, având la toate marginile sale horbotele, cerceluşi, ineluşe, brăţăruşe şi lănţişoare; vorbeşte cu dezinvoltură şi când este în picioare şi când stă pe scaun şi când stă (vorba vine!) culcată cu o voce caldă de bariton; ştie de toate, de îl lasă pe Preşedinte cu gura căscată.

„Tăcută şi frumoasă, grăsuţa de ea, e bună rău de ministru", îşi zice Preşedintele, privind-o cu duioşie tandră.

„Ia spune-ne, cum stăm?" spune cu voce tare „Ca de obicei, dragă... pardon, Domnule Preşedinte..." îi răspunde ea şi, înţelegând aluzia, începe să se debaraseze de marginile sale.

Preşedintele o opreşte cu un gest bărbătesc „Nu despre asta este vorba!" „Chiar aşa gândesc şi eu..." râse ea şăgalnic, continuând însă să renunţe la ceea ce consideră că sunt de prisos pentru o discuţie serioasă despre eclipsă.

Comunicarea a decurs astfel perfect, distinsă şi destinsă, ca şi cum ar fi stat de vorbă sub un castan la o grădină de vară, bând un ceai de muşeţel şi servind pricomigdale, fiind abordate toate aspectele eclipsei, atât cât puteau fi ele abordate în trei ore de profesionalism şi flexibilitate.

Epilogul nr. 1

Preşedintele, Termircine, consilierii, serviciile, primul-ministru, consilierii şi alţii mai numeroşi cu toţii având locuri în istoria naţională, sunt cuprinşi, cum se întâmplă de obicei, de eclipsă...

Epilogul nr. 2

Desigur că, Preşedintele atât de iubit de popor, nu crezuse nici o clipă în eclipsă. Însă, cu câteva momente înainte ca eclipsa să aibă totuşi loc, Preşedintele dispare. Pe această cale îi anunţăm pe toţi fanii Preşedintelui că el se află la adăpost (într-un adăpost).

De aici, din adăpost, Preşedintele o sună pe directoarea de la şcoală cu program special de gimnastică şi îi ordonă („Iţi ordon în calitatea de comandant suprem...") să scoată gardul atunci când tinerele gimnaste ies la soare să se relaxeze.

Când directoarea ridică telefonul să răspundă, nu a avut însă cui, deoarece, din capătul celălalt al firului, după cum spun poeţii, se aude doar golul sunând!...

Complotul

CLEOFANA, consilieră cu sexul bine stabilit, nu se simte în apele ei. Cleofana este o fiinţa cvasi-diafană, cântărind câţi centimetri are, măritată cu un degustător de legume timpurii, specializat în morcovi şi tomate, înalt câte kilograme are. Croindu-şi propriul său drum „către culmi", în mod natural şi cu graţie, atât cât putea fi graţioasă o fiinţă mai mult dreptunghiulară, decât pătrată, Cleofana, consiliera este de asemeni de o mare sensibilitate Acest lucru s-a văzut atunci când a decis să-l ia de bărbat pe acel degustător de legume, realmente dezgustător.

Preşedintele nu suportă profesorii, dar scrie poeme. Nu simple poezii, ci poeme solide pline de miez. Când se aşează la masa de scris îşi pieptănă părul cu cărare pe mijloc şi îşi aranjează într-un pahar de argint pixurile de diferite culori. Preferă roşul cardinal când scrie poeme eroice.

Cleofana este, de asemenea, o femeie dârză, din acea spiţă de femei vajnice care au creat faimă neamului, cele care odinioară cu un picior au legănat pruncii, cu celălalt au învârtit roata olarului, cu o mână au tors şi cu cealaltă au amestecat mămăliga şi în tot acest timp şi simultan au ţinut şi pieptul la duşmani. Deci şi ea este decisă să lase o urmă în istorie.

2

Preşedintele nu trebuie lăsat să-şi scrie poemele!" a izbucnit ea, nemaiputându-se abţine, în apartamentul său central cu multe şi diferite camere primit de la Preşedinte din stocul de locuinţe sociale prezidenţiale. Astfel că, deşi virtual văduvă virtuoasă, ea adaugă: „Poemele nu numai că nu au nici un înţeles, dar reprezintă un pericol real pentru noi. O să ne ducem dracului cu toţii..."

„Ce este de făcut? Trebuie să acţionăm. Dar cum? (cu cine, unde şi când?)". Întrebări legitime de altfel ce indică un nivel înalt de simplificare al creierului Cleofanei, pentru că, şi trebuie menţionat acest fapt, creierul său nu poate cuprinde simultan decât: cinci nume proprii, trei propoziţii formate din trei cuvinte, o propoziţie interogativă sau exclamativă (opţional însă) şi două exclamaţii; în rest, pentru a se face înţeleasă foloseşte mişcările corpului.

Or, ştie toată lumea că pentru a organiza un complot serios îţi trebuie măcar şase nume proprii şi sunt necesare minimum şapte propoziţii de câte patru cuvinte, pentru a putea comunica complotiştilor planul (complotului).

Tristă situaţie şi dilemă (de această dată e vorba de dilema nouă) pentru cineva care are de organizat un complot antiprezidenţial!

3

Preşedintele priveşte parcul palatului. Visul din noaptea precedentă continuă să îl apese. Se află (în vis) singur pe o

înălţime despădurită, înconjurată de apele unui ocean imens. În acel ocean care i se păruse total necunoscut, deşi parcă

Ştia de undeva, apăruse un monstru uriaş cu trei perechi de picioare, 10 coarne şi trei ochi Era atât de mare încât îl depăşise cu câţiva metri chiar şi pe Divinul Preşedinte a cărui înălţime (morală) este impresionantă. Cei trei ochi au început să-l privească, măsurându-l cu insistenţă pofticioasă. Nu îşi mai aminteşte dacă monstrul şi respiră. Nemaiputând suporta tensiunea, Preşedintele s-a trezit.

4

Fireşte că a chemat anal(iştii), consilierii şi serviciile, dar degeaba, nimeni nu i-a putut da o interpretare cât de cât mulţumitoare. Anal(iştii), stând ca de obicei prost cu banii şi fiind deosebit de profunzi, au susţinut că ar fi vorba de alegeri anticipate (în ziua a treia a lunii a 10-a), că primul ministru transpiră (sub duş) şi că nu mai are chiar deloc, nici cât a avut la începuturi, ţinere de minte; consilierii, mai apropiaţi de nevoile reale ale Preşedintelui, dar fireşte mai sentimentali, au susţinut că fiara este codificarea mai multor reţete de slăbit, iar, după cum a afirmat un grup de consiliere, printre care şi Cleofana, Divinul s-a visat pe sine însuşi, fiara cu pricina nefiind altceva decât un „alt alter ego" al său, (ce animal politic!); serviciile, deloc sentimentale, aşa cum le stă lor bine, au propus ca interpretări: atentate, războaie, epidemii, dar au avut grijă ca să menţioneze că ele au loc la alţii („peste mări...")

5

Preşedintele stă la fereastră Brusc îl podidesc lacrimile. Hohotind, îşi scoase batista. Dar până să ajungă cu batista la ochi plânsul încetează la fel de brusc. Deschide fereastra şi totuşi îşi stoarce batista deasupra peluzei palatului prezidenţial, după care o flutură. Copacii şi statuile în parc izbucnesc în urale. Închide fereastra, împăturește frumos batista şi o aşează pe măsuţa de sub tabloul său oficial.

6

„Oare de ce nimic nu mai are haz?" se întreabă.

7

Cleofana sculată de dimineaţă se frământă. Nu ştie cu ce să înceapă, nu ştie încotro să o apuce, nu ştie cu cine trebuie să ia contact. Biscuitul care îl înmoaie în infuzia de plante de teren ce fac bine la ten se îndoaie, moale. „Să-l bag şi pe bărbatu-meu în complot, să-l fac ambasador sau să aibă grijă de copil?", se întreabă ea.

Cleofana ia lista complotiştilor „Avem aşadar pe Năsturel, banul, pe Baltazar craiul, pe Sbierla poetul, Tartza şi Prorocesc, anal(iştii). Ce mai au ei în subordine sau sub control avem numărul suficient pentru un complot!" şi se şterge cu apă de trandafiri la subţiori.

8

Preşedintele cu flerul lui caracteristic, care de altfel l-a şi făcut Preşedinte, simte că se pune ceva la cale „Uite-te cum a slăbit Cleofana coţofana", observă el (în versuri) şi continuă: „Uite cum merge Năsturel, de zici că face pe el", „Uite-l şi pe Baltazar cum îi iese batista (roşie) din buzunar", »Uite-l şi pe Sbierla al nos' cum i se subţiază buza de jos", »Uite şi pe cei doi cum bâzâie ca un roi".

Apoi exclamă: „Cutremur!" După care, gândindu-se un pic, îşi spuse „Să vedem însă câte grade are!" şi deschide sticla de whisky.

9

Cleofana termină ştersul sub subţiori şi infuzia de ceai de fructe de teren ce face bine la ten, împăturește bine hârtia cu numele complotiştilor şi dă pe gât paharul cu gin. „Regulile clandestinităţii!" zice ea şi mai trage o gură zdravănă de gin direct din sticlă.

Ridicându-se de pe scaun, verticală, fermă, decisă, merge la dulapul plin de desuuri.

Pe care îl ţine închis din cauza lui bărbatu-său căruia îi plac chiloţii de mătase. Începe să îşi caute cheia de la dulap.

10

Divinul Preşedinte apasă soneria care (ră)sună, în tonalităţi diferite, la: 1) Serviciul de serviciu 2) parchetul (prefabricat) şi 3) la preferata sa, Justice.

Dacă despre numerele 1) şi 2) se ştie totul, de unde vin, din ce sunt confecţionaţi, ce fac, unde dorm şi cu ce se hrănesc, astfel că nu mai este nevoie să adăugăm nimic, în schimb despre Justice trebuie să consemnăm măcar faptul că este o tânără bucălată, cu ochii blânzi, coada împletită cu flori de câmp proaspăt culese în fiecare dimineaţă pe rouă şi are ugerul plin de lapte; Preşedintele o mulge personal...

11

În acest timp, Cleofana a găsit cheia, dar îşi caută sutienul. Din motive greu de explicat sutienul nu poate fi găsit. Uitându-se atentă în oglindă, Cleofana îşi zise: „Ne mai trebuie ceva pentru a fi un complot-cu-atentat" şi îşi rostogoleşte sânul drept peste stângul, subliniind importanţa ideii

12

Complotiştii sunt pregătiţi să intre în acţiune:

Acasă, Năsturel cocoşel: „să-mi pun ceva roşu în obraji sau nu? Dacă tot este complot şi ajung prim-ministru atunci ar fi bine să-mi dau lustru la pantofi?..."

Acasă, Baltazar, amar: „Nu-mi scot batista nici dacă

mănânc toată viaţa mărar!"

Acasă, Sbierla, mierla: „Sunt pontos, botos şi frumos, merit o moşie plină de păpădie la margine de câmpie să vând vin la primărie..." (Sbierla este un cât pe-aici-poet n.n.)

Acasă, Tartza şi Prorocesc se prostesc: „Dacă tot mergem la complot, hai să ne îmbătăm de tot!"

13

Divinul Preşedinte citeşte (titlul cărţii e clasificat). Apoi se răstoarnă pe spate şi începe să facă mişcări din abdomen. Balansoarul se pune în mişcare. În parcul palatului este o zi minunată Se simte aceasta în tot ce mişcă. Zumzăie natura încântată. Preşedintele întinde mâna alene, mângâie platoul plin de fructe de sezon, legume timpurii şi trufandale şi-şi zise: „nu e iarnă deci..." ceea ce în traducere exactă înseamnă: „decât să mă mai preocupe plecările de pe loc mai bine un cap în burtă". O idee excelentă, înviorătoare. De aceea, apucând banana dinspre vârf, o cojeşte şi zice: „Mâine la prima oră să vină Năsturel, Baltazar, Sbierla, Tartza şi Prorocesc, plus Cleofana. Să nu fie însoţiţi de nimeni. Eu vin cu Tuţi (pisicuţa de angora primită cadou de la clasa specială de fete de la liceul prezidenţial n.n.)", şi aruncă coaja de banană pe fereastra larg deschisă.

14

Când a aflat că este convocată de urgenţă la Preşedinte, împreună cu ceilalţi complotişti, Cleofana îşi terminase de

depilat: faţa (până sub nas), piciorul drept şi braţul (până la cot) stâng „Lasă că restul termin mâine!" şi îi convoacă pe complotişti.

Complotiştii vin în apartamentul - locuinţa socială a Cleofanei, Ea le spune: „Aşezaţi-vă comod însă fiecare în altă cameră că, slavă domnului, am camere destule". Ei aşa fac şi se aşează comod fiecare în altă cameră. Din salonul său Cleofana, le vorbeşte şi le împarte sarcini „în vederea complotului de mâine";

lui Năsturel: „Mâine ai braţul drept, ţeapăn, cizme negre cu toc".

lui Baltazar: „îţi scoţi batista de la piept şi o predai la intrare, îţi pui părul pe moaţe, îmbraci şi tunica de gală bleumarină, cu peltiţe roz".

lui Sbierla, cât pe-aci poet: „îţi acoperi un ochi cu un bandaj negru, ai gripă, tuşeşti şi ai în mână o servietă în care se află o bombă cu ceas care ticăie".

lui Tartza: „îţi pui deasupra hainelor de casă o faţă de masă înflorată cu căprioare brodate la colţuri. Te aşezi pe scaun, îţi scoţi cascheta de aviator, o pui pe masă lângă tine, iei servieta de la Sbierla şi o pui lângă piciorul mesei; îi dai un picior şi lui Prorocesc - fiind aflat numai sub masă, nu îi mai spun cu ce să se îmbrace - care atunci trebuie să potrivească ceasul bombei, la fix!"

„Cât despre mine, continuă Cleofana, dacă până mâine mi se mai subţiază picioarele şi mi se dezumflă şi genunchii, vin în minijupă portocalie. Dacă nu, nu!"

Aşadar totul este gata pentru un complot-cu-atentat reuşit.

Cu toate acestea, a doua zi dimineaţa toate ziarele şi toate televiziunile prezintă ştirile începând cu „Complot-cu-atentat

nereuşit!" De ce oare?

15

Pentru că, aşa cum se întâmplă de obicei, neprevăzutul îşi face simţită prezenţa. În acest caz, în modul următor:

Năsturel nu a găsit cizme cu toc, aşa că a venit cu cizmele portocalii ale prietenului soţiei;

Baltazar nu şi-a scos batista de la piept spunând „mai bine mor decât să o predau";

Sbierla a venit cum trebuie numai că pe drum ceasul a încetat să ticăie;

Tartza a uitat să-i dea un picior lui Prorocesc, fiind preocupat de faptul că bomba nu ticăie, aşa că acesta din urmă a ales ora care a vrut-o el.

În fine, Cleofana a venit cu minijupa portocalie, deşi nu i se subţiaseră picioarele şi nu i se dezumflaseră genunchii.

Ca urmare, bomba nu a mai explodat când trebuie, astfel că neavând altă alternativă, a explodat când nu trebuie...

Cu toţii, se aflau în parcul prezidenţial, servind ceai cu prajiturele de casă. Prăjiturelele sunt opera mâinilor de aur ale soţiei Preşedintelui, despre care, între noi fie vorba, nimeni nu ştie cu exactitate cine este şi nici unde este cazată, chiar dacă, din când în când, trimite la palat, prajiturele de casa şi calul său preferat ca „să pască iarbă la palat".

Cu toţii discută despre complot. Cleofana face senzaţie în minijupa ei. El, Preşedintele, îi mângâie pe cap pe fiecare şi le împarte cadouri: lui Năsturel îi dă un portofel, lui Baltazar îi dă un far (de bicicletă), lui Sbierla o mierlă (împăiată), lui

Tartza un capăt de aţă (dentară) şi lui Prorocesc un par porcesc (în miniatură). Cât despre Cleofana îi oferă blana (dorită).

Apoi spune: „Am aşteptat cu încredere să vă faceţi datoria. Ca victimă-nevinovată-a-unui-complot-cu-atentat vă pot anunţa că deja am urcat în sondaje".

Cleofana emoţionată se aşează pe scaun picior peste picior. Toţi bat din palme roşii la faţă...

Întâlnirile

1

Primul-ministru, nemaiavând nici o idee în cap, se uită la telefoane şi se întreabă: „Cu care să vorbesc, cu ăsta sau cu ăsta?" Se decide şi ridică telefonul. „Alo", se aude de la capătul firului „Lasă măi telefonul jos! tună primul-ministru. Vai, dar ce nervos sunt!... Îşi spuse primul-ministru, tamponându-şi fruntea înaltă cu batista de culoarea oului de raţă. La capătul celălalt al fiului vocea susura: „Săru'mâna, domnule prim-ministru, cum vă simţiţi astăzi, cum se simte soţia dvs., stimata dvs mamă?" „Mă, zice primul-ministru, dacă tot ai ridicat telefonul, ai vreo idee?" Se lasă o tăcere grea: „N-am, spuse el, dar vă trimit o strategie şi un scăunel pentru picioare". „Ba p-a mătii!", îi răspunse primul-ministru. Cine dracu' o mai fi ăsta?" îşi spuse în gând şi închise telefonul foarte, foarte nervos.

„Pe care să mai sun? Uite pe acesta." Ridică alt telefon şi aude, „Alo, sunt preşedintele..." „Prea mulţi preşedinţi avem, gândeşte Primul-ministru. Ar trebui să poarte ecusoane sau emiţătoare de semnale, ca să-i deosebeşti în vreun fel, că toţi seamănă unul cu altul".

Dezamăgit, primul-ministru lasă jos telefonul. Ridică altul, punând astfel în aplicare sfaturile consilierului său privat: „Când nu ai idei, lucru care este normal, pune mâna pe

telefoane şi nu te opri până nu găseşti ideea". Aşa că acum Primul-ministru continuă. Însă este întrerupt de şeful cancelariei, un exemplar reuşit de mascul, cu partea din spate a capului turtită, purtând ciorapi de mătase de culoarea pielii, cu pantofi cu toc şi care în ultima vreme se vopsise portocaliu, de aceea, în rapoartele către Preşedinte, i se dăduse numele de cod *Caras auriu.*

Primul-ministru priveşte la directorul cancelariei cum intră, cum îşi mişcă şoldurile, cum se aşează pe scaun, picior peste picior de i se văd ciorapii de mătase de culoarea pielii şi cum deschide gura.

În acel moment, un vuiet ca un vaiet străbate palatul guvernamental, funcţionarii se ascund, femeile de serviciu încremenesc sprijinite în cozile de mătură. Calm însă, Primul-ministru vorbeşte cu preşedintele parlamentului şi el (sau ea?), căci şi în acest caz nu este sigur sexul respectiv, unii spun că ar fi vorba de un travestit ce câştigase concursul naţional de făcut plăcinte, care fiind rezervat însă celor cu sexul definitiv stabilit, acest câştig s-a încadrat în categoria de obţinere de foloase necuvenite; totuşi el(ea) este un tip (o ţipă) sensibil(ă), cu ochii veşnic umezi, zâmbind mereu, etalându-şi dinţii bine regulaţi, cu sprâncene pensate şi gură mică şi roză, şi care în timpul convorbirii cu primul-ministru a emis idei.

Între timp, directorul cancelariei terminase ce a avut de spus, se ridică şi, mişcându-se cum învăţase la şcoala de modelling, iese cu sentimentul datoriei împlinite.

Primul-ministru cade pe gânduri. Atunci îi vine alta... „Ia uite-mă, cum mi-a venit o idee! exclamă primul-ministru. Şi nu a mai fost nevoie să folosesc toate telefoanele astea!"

2

Primul-ministru iese val vârtej. Se duce în aripa cealaltă a palatului guvernamental, intră într-o încăpere goală în care se afla doar o masă înaltă şi un telefon minuscul cu un scăunel Se urcă pe scăunel să ajungă la telefonel. Ridică receptorul: „Alo, Biroul primului-ministru?" zice el „Da", i se răspunde „Sunt primul-ministru, se recomandă el, şi doresc să-mi fixaţi o întâlnire cu primul-ministru" Secretara: „Aşteptaţi un moment să consult agenda primului-ministru" După un scurt moment de tăcere revine: „Vă convine la prânz după?" „îmi convine", spune primul-ministru Primul- ministru pune telefonul jos, se dă jos de pe scăunel şi, cu un pas sigur, hotărât, revine în biroul său. Intră directorul de cabinet cu programul zilei Primul-ministru citeşte cu atenţia cuvenită: „Iată am o întâlnire cu primul-ministru". „A sunat acum câteva clipe şi l-am trecut imediat pe listă..." „Bine ai făcut, este o întâlnire importantă".

3

Preşedintele se simte mofturos. Nu îi mai place aia, nu-i mai place ailaltă. Stă pe malul iezerului de munte, uitându-se în gol. Deodată tresare. Dă tufişul de micşunele la o parte, ia telefonul, îl ridică, îşi potriveşte vocea pentru tonul grav şi demn şi rosteşte: „Alo" „Da" „Grupul de intelectuali?" „Desigur", spune vocea „Avem întâlnire" spuse Preşedintele.

4

Grăbit, intră Primul-ministru în birou. Directorul de cabinet îi sare în faţă. Speriat, Primul-ministru îşi face semnul crucii, îşi scuipă în sân şi face trei paşi înapoi: „Ştiţi că aveţi o întâlnire importantă?" „Cu cine?" „Cu Primul-ministru" „Bine" spuse Primul- ministru.

5

Grupul de intelectuali se pregăteşte de drum şi îşi fac bagajele, îşi clătesc gura cu apă de trandafir, executând câteva gargare şi renunţă să mai bea şi să mănânce timp de două zile. Ca reprezentanţi ai societăţii civile, merg îmbrăcaţi în civil.

6

Ca să ajungi la Primul-ministru intri pe uşa principală, apoi urci în lift, deschizi o uşă, o închizi, deschizi altă uşă, o închizi, deschizi o uşă, o închizi, doamne şi domnişoare, un buton apăsat „a sosit domnul Prim ministru". „Să intre." „Poftiţi domnule ministru", se închide uşa biroului unde are loc întâlnirea

7

Maşinile se opresc, coboară grupul de intelectuali, o sală

mare cu: decoraţii populare, sticle şi pahare, băieţi în picioare, toţi în aşteptare, dar din depărtare, o rumoare: Preşedintele, sughiţând, iese din mare, intelectualii, în picioare, dau iama prin sticle şi pahare, fac zarvă mare, se calcă pe picioare, se tin de cingătoare, tropotesc în horă mare. Toate în aşteptarea întâlnirii.

8

Primul-ministru scrie cu cerneală (tare simpatică) „Să cad pe gânduri? Acum însă? Oare am timp să mă răzgândesc?" Apasă pe butonul cu decizie: „S-a amânat întâlnirea?" „Nu, domnule Prim-ministru." „Deci are loc?" „Cum să nu, domnule Prim-ministru." Liniştit, Primul-ministru îşi continuă scrisul cu cerneală (simpatică) Deşi nimic din ce scrie el nu se vede, fiindu-i însă teamă de pete, conştiincios pune deasupra tamponul cu sugativă.

Îi vine în minte un (alt) gând Apasă pe buton: „Ce se aude cu întâlnirea?" „Nimic, domnule Prim-ministru, are loc",, „Când?" „Cum când, domnule Prim-ministru?" „Atunci unde?" „Cum unde, domnule Prim-ministru?"

Primul-ministru deschide fereastra şi îşi şterge fruntea cu batista.

9

Sprijinindu-se unul pe altul, intelectualii aşteaptă. Se uită în sus la lustre: „Ce lustruite sunt lustrele", spune unul sesizând lustrul lustrei. „Care să fie esenţa lustrei? se întreabă un altul,

de profesie filosof. În mod evident şi, deşi privesc cu toţii (fără de ţintă) în sus în tavan, le cad greu lustrele.

În lipsă de răspunsuri, intelectualii reintră în formaţie, încep să tropotească mărunt în cerc, cu pălăriile trase pe ochi, atenţi la bombeuri, spunându-şi cuvinte de încurajare.

10

Cât de simpatică să fi fost cerneala cu care scrie Primul-ministru, dar la un moment dat ea s-a terminat. Apasă pe primul buton la care ajunge, dar nu îi răspunde nimeni. Dezamăgit, dar încrezător în viitor, Primul-ministru încalecă fereastra şi, păşind atent, cu paşi mari, ajunge la fereastra directorului de cabinet. Acolo nu mai este nimeni. Nici măcar colegii de partid.

Calm, prudent, hotărât, încrezător, se urcă pe burlan şi se îndreaptă spre sol, atent să-şi păstreze dunga la pantaloni şi imaginea neşifonate. Seara luna apare, dar tot ea şi dispare în nori. Întunericul nopţii devine vizibil „Să aştept atunci să vină zorile", îşi spuse decis Primul ministru agăţat de burlan...

11

Intelectualii ies pe terasă. De sus, Preşedintele îi urmăreşte. Se apleacă mult peste marginea turnului şi îi salută cu un zâmbet larg. Şeful intelectualilor le spune cu demnitatea şi seriozitatea-i specifice: „Iată un animal politic!" „Unde, unde?" întreabă agitaţii intelectuali. „Unde să se afle?! acolo, sus, deasupra dumneavoastră", declamă şeful intelectualilor. Astfel

începe dialogul deschis. Şeful grupului de intelectuali, cu onestitatea-i caracteristică, ţine un discurs. Textul discursului este transmis Preşedintelui prin intermediul unor sfori trase personal de Preşedinte: Preşedintele este mulţumit, ba chiar entuziasmat şi bate din palme! Bucuros se apleacă (periculos de mult) peste crenelul turnului, către intelectuali. La un moment dat chiar a cerut gărzilor să i se lege picioarele cu o frânghie şi să îl lase să alunece încet-încet pe lângă zid, ca să fie cât mai aproape de intelectualii săi, „ca să se râdă împreună cu ei".

Numai că a intervenit un fapt neprevăzut. În pofida buletinelor meteorologice liniştitoare, a început să bată un vânt puternic, şi iată-l acum pe Preşedinte cum se bălăngăne, pe lângă zidurile Turnului tot mai tare şi mai periculos.

În plus, datorită aceluiaşi vânt neprevăzut, nici gărzile nu i-au auzit ordinul de a-l trage repede înapoi şi au continuat să ţină zdravăn de frânghia la capătul căreia Preşedintele a continuat să se bălăngăne în bătaia vântului... a devenit astfel subiectul unui pelerinaj naţional unde sunt aduşi copiii pentru a vedea cu ochii lor ce înseamnă să te bălăngăne, cum le explică profesorii lor, vântul istoriei!...

Preşedintele şi mulţimile

1

Ori de câte ori este prost dispus, Preşedintele se bine dispune citind sondajele.

2

Îşi convoacă consilierii „Măi, ne aflăm la răscruce, ori, ori. Dacă nu, nu". Consilierii, câţi erau ei acolo, privesc în gol cu o privire inteligentă. Toţi dau din cap, aprobând. În final, Preşedintele spune: „La treabă!". Consilierii se ridică.

Comunicatul administraţiei prezidenţiale a adus liniştea în opinia publică.

3

Preşedintele este deja bine dispus, îşi priveşte unghiile fredonând o melodie veselă.

Îşi ridică mâna în dreptul soarelui strălucitor de dimineaţă, admirând-O cum străluceşte ca şi cum ar fi fost tăiată într-un diamant. „Totul este strălucitor la mine", îşi zise Preşedintele.

„Dar de ce am dintr-o dată o stare emotivă sau nervoasă?", se întreabă brusc. De ce?" Soarele strălucitor este acum acoperit de un nor. Ca urmare, în imensa încăpere de la primul etaj al Palatului prezidenţial se lasă întunericul şi se simte, nu se ştie de unde, un aer rece. Îl apucă un tremurat, la început imperceptibil, apoi tot mai accentuat, ca un fel de convulsii, însoţite de strigăte şi cu gesticulaţii accentuate, dar, atenţie!, fără să-şi piardă cunoştiinţa!

„Să fiu eu atât de meteo sensibil?" se întrebă Preşedintele.

Se aude o bătaie în uşă şi intră Lucy. Lucy suferise o operaţie de schimbare a nasului. Înainte de operaţie se numise Copertina.

„Nu te-a chemat nimeni...", o întâmpină cu prietenie Preşedintele. Lucy îşi îndoaie gâtul ca o barză dormitând în amiaza unei zile calde de vară. „Dar dacă tot ai venit zi-mi ceva de criză..." Lucy zice. „Opreşte-te!", îi spune Preşedintele, lăsându-şi mâna în jos nemulţumit. „Copertina, draga mea, ia-o de la început", Copertina o ia.

„Du-te la televiziunea lui... şi spune-le, şi îi spuse a cui e televiziunea şi ce să spună. Copertina aşa face.

Preşedintele continuă să conducă în sondaje Cetăţenii şi cetăţenele sunt liniştiţi, şi continuă să-şi boteze copii nou născuţi cu numele său.

4

Preşedintele îşi îndreaptă pâlnia urechii către izvoare, sesizând mişcarea peştilor.

Pe pajiştea din jurul parcului prezidenţial zburdă

bubulinele prezidenţiale, după care aleargă mulgătoarele prezidenţiale, cu doniţele în mână, încercând să le prindă şi fireşte să le mulgă.

El priveşte cu duioşie şi cu ochii umezi... „O, destin nefericit!"... cugetă pe scurt Divinul.

Deodată, dinspre capătul îndepărtat al pajiştii prezidenţiale se vede alergând o siluetă care se opreşte, ia poziţie de drepţi, salută, strigă: „Permiteţi să raportez!"

Preşedintele îşi trece pieptenele prin păr şi îi permite. Mulgătoarele îşi aşează atent scaunele şi încep să mulgă bubulinele. Tăcerea aceasta este întreruptă brusc de răgetul uneia dintre bubuline trasă prea tare de uger. Preşedintele întinde mâna către pajişte şi spune: „Aceasta înseamnă să simţi! Aceasta înseamnă să fii în contact..." Asistenţa deja numeroasă şi entuziastă bate din palme şi izbucneşte în urale: „Ura, ura!"

„Dar cu ăsta ce e?" se miră Preşedintele, arătând spre cel care continuă să stea în poziţie de drepţi. Toţi se miră, îşi dau cu părerea „Tu cine şi de ce eşti aici?" îl întreabă bine dispus Preşedintele. „Permiteţi-mi să mă apropii de Dvs?". Tăcere. Toţi au îngheţat în poziţiile în care se află. Mulgătoarele, cu mâna pe ugerul bubulinelor, staff-ul, aşa cum au apucat, ba cu mâna în buzunare, ba cu degetul în nas, ba vorbind la telefon ş.a.m.d. După un timp, Preşedintele îi face semn să se apropie. Toată lumea se destinde brusc. Sufocat de emoţie, şi transpirat, cei din staff încep să-şi scoată tot ce au pe ei. Şoptitul la urechea prezidenţială durează. Mulgătoarele îşi umplu doniţele pline cu lapte, păsărelele din parcul prezidenţial ies din tură, staff-ul îşi reface ţinuta iniţială, soarele ajunge la asfinţit.

Se încheie şoptitul la ureche.

Preşedintele priveşte la cei prezenţi şi Ie spune vesel: „A

luat-o peste!" Toţi aclamă, în afară de bubuline, căci, fireşte, ele rag.

5

Preşedintele ridică cu eleganţă unul dintre picioarele sale şi îl pune pe marginea piscinei. Costumul său de baie i se mulează perfect pe corp, reliefându-i grupurile de muşchi (prezidenţiali). Staff-ul îl priveşte cu admiraţie „Un Preşedinte perfect", spune privirea lor.

Aşezat pe marginea piscinei, îşi admiră, ca de fiecare dată, vitraliile care filtrează lumina şi realitatea în piscină. În vitralii sunt prezentate scene de mare eroism, în care Preşedintele apare călare, cu paloşul, cu lancea, cu viziera trasă pe ochi, cu pletele fâlfâind în vânt, luptându-se cu sistemul, format din: balauri, dragoni, muzică dată tare la casetofon, resturi de ambalaje, gropi de gunoi şi ambuteiaje.

6

Fragment din *Jurnal (prezidenţial):* „Viaţa văzută prin ochi de câine: toate farurile te ţintesc direct cu intenţii ucigaşe, unele te ocolesc, dar celelalte aşteaptă la rând să te înhaţe; au răbdare, bestiile! Aşa este şi soarta unui Preşedinte, iubit de popor!..."

7

După prima rundă de consultare a civililor constituiţi în Societatea Civilă şi a grupului de intelectuali în civil, imaginea de ansamblu, surprinsă de poza finală de grup, este o copie fidelă a „Plutei Meduzei". Totuşi, dacă priveşti către Tronul prezidenţial pare mai degrabă o copie a lui „Marat în baie".

8

Urmează consultarea şefilor de partide la sfârşitul căreia nu s-a făcut însă nici o fotografie de grup. Ca urmare, şefii partidelor au fost văzuţi vorbind singuri pe aleile Parcului Prezidenţial.

Tronul prezidenţial a fost adus în uriaşa sală de recepţii Şi a fost instalat pe un podium înalt. Este momentul intrării în contact cu mulţimile.

Preşedintele stă relaxat pe Tronul confecţionat dintr-un aur special, cadou al organizaţiei de tineret a Partidului, se scarpină pe nas, îşi trozneşte spatele, trecându-şi mâna prin părul bogat, pieptănat cu cărare pe mijloc.

Maestrul, responsabil cu ceremoniile prezidenţiale şi organizator al contactelor prezidenţiale cu mulţimile anunţă acum mulţimile care apar în faţa Preşedintelui:

„Mulţimea de capete", anunţă el, şi în sală se rostogolesc (sau sar) capetele, încărcate de energii pozitive, care încep să cânte. Maestrul notează. Mulţimea de capete se retrage în aplauze.

„Mulţimea de cepe de apă", anunţă Maestrul, şi în sală

intră mulţimea de cepe. Asistenţa îşi duce mâna la nas. Se deschide o trapă care descoperă un bazin cu apă, unde mulţimea de cepe de apă înoată sincron. Preşedintele îşi ţine cu delicateţe nasul cu două degete de la mâna dreaptă şi cu degetul mic uşor arcuit.

Maestrul notează.

„Mulţimea de parce", anunţă Maestrul, şi în sală intră mulţimea parcelor, într-un pas de dans lent, miscându-şi cu iscusinţă şoldurile. Preşedintele cu greu se abţine să stea nemişcat pe tron.

„Pauză", anunţă maestrul de ceremonii sesizând că situaţia scapă de sub control. „Urmează Partea a doua" spuse el după un timp şi adresându-se direct Preşedintelui. „Partea a II a este formată de reuniuni şi intersecţii de mulţimi". Asistenţa, în pauză, face schimb de impresii: „Ce impresie ai?" „Eu? O am pe asta, dar tu ce ai?" „Pe asta" Şi astfel, la Palatul prezidenţial, în marea sală, se desfăşoară un troc...

Bate gongul. Toţi se aşează la locurile lor. Preşedintele îşi potriveşte şuviţa rebelă ce-i căzuse peste un ochi!

„Reuniunea de mulţimi", anunţă Maestrul. Intră reuniunea a trei mulţimi care se desfăşoară în evantai, după care se prind într-o horă ceea ce pare că este pe gustul Preşedintelui, un fan al obiceiurilor strămoşeşti. Aplauze.

„Intersecţie de două mulţimi", anunţă apoi Maestrul şi într- adevăr intră intersecţia mulţimilor de cântece de pahar şi hohote de râs. Sala se umple de voioşie, energie, decizie, fermitate şi mult fum. Preşedintele, înduioşat, îşi şterge discret ochii înlăcrimaţi cu batista sa albă. După care, uşurat, îşi flutură mâna salutând intersecţia, care părăseşte sala chiuind. Asistenţa se află în aşteptare. Dar ce aşteaptă asistenţa? Asistenţa aşteaptă (două puncte):

10

Discursul Preşedintelui

(analiză de text)

Reamintim că discursul vine după ce Preşedintele a luat contact cu mulţimile, aşa că în discursul său face sinteza stării naţiunii. O face, având în spatele său mulţimile şi intersecţiile lor. Mai mult, din iniţiativa proprie, bubulinele prezidenţiale au venit sub ferestrele Marii Săli, iar pe dealurile din Parcul prezidenţial au apărut figuri stranii de oi şi ciobani sprijiniţi în bâte raţionale.

De aceea, nici nu mai contează ce spune Preşedintele, căci important este entuziasmul, măreţia, demnitatea şi fireşte sunetul de fond care însoţeşte discursul său, discurs în care fiecare din cei prezenţi au găsit acel ceva prin care se regăsesc Şi se recunosc mereu în El, Preşedintele.

11

După aceste întâlniri şi mai ales discursul Său, sondajele indică din nou unanimitatea. Steaua Preşedintelui se află la zenit!...

PARTEA a III-a

Intermezzo-uri

Intermezzo liric

LA un moment dat, Preşedintele s-a decis să fie însoţit de un pitic. Un pitic dresat să meargă la picior, fără lesă. Din preaplinătatea inimii sale, deschisă spre cei defavorizaţi de soartă, i-a făcut o căsuţă în biroul său, cu living, două dormitoare, trei băi, piscină. A dotat-o cu mobilier special, comandat. În căsuţă se află un telefon la care piticul poate să ajungă fără să fie nevoie să fie ridicat de subsiori, ca până acum.

Motivul? Avându-l pe pitic alături, Preşedintele, apare imens, impunător, demn, decis, viril, unic, etern, divin!

Intermezzo canin

PREŞEDINTELE iubeşte câinii. De altfel are un număr variabil de căţei pe care i-a numit „preşedinţii mei". Preşedintele îi ţine într-o libertate bine temperată, mândrindu-se cu ei la expoziţiile de profil şi fireşte când iese la plimbare în parcul prezidenţial, periaţi, parfumaţi, cu lesă nouă la gâturile lor. De asemenea, sunt antrenaţi de profesionişti pentru a da replici, fiind chiar învăţaţi să zgârie cu unghia de la laba dreaptă sau stângă, după caz, replicile lor. Fiecare din ei au, ca nume, un număr, de fapt o cifră. Sunt 5.

„preşedintele nr. 1", poartă o zgardă fosforescentă, îi place să urmărească zborul gâştelor şi raţelor sălbatice, să alerge după oi şi după crengi aruncate de Preşedinte la distanţe convenabile. Este deci un ahtiat al mişcării.

„preşedintele nr. 2", poartă un batic înnodat şi ochelari de soare comandaţi special pentru el.

De multe ori, dimineaţa în zori, este văzut alergând prin parc, oprindu-se în faţa unui pom unde rămâne nemişcat câteva ore în şir. Este foarte sensibil la tot ce înseamnă o mână întinsă.

„preşedintele nr."3 are o ţinută demnă, ca de general cu câteva stele şi un lătrat cu intonaţii cazone. Se plimbă cu pas demn şi măsurat, iar nevoile şi le face în locuri dinainte stabilite. Latră numai la ordin.

„preşedintele nr.4" este un aristocrat şi, având un miros deosebit de fin, depistează cu uşurinţă orice. Atunci scoate nişte urlete lugubre ceea ce îl face pe Preşedinte să-l ia la el în pat şi să îl învelească cu plapuma prezidenţială. Nevăzându-i-se de sub plapumă decât urechile lungi zici că e lup ceea ce de multe ori l-a făcut pe Preşedinte să îşi pună o scufiţă roşie pe cap. Astfel dorm ei până dimineaţa, când cei doi preşedinţi merg afară să îşi facă nevoile.

Ultimul intermezzo sau Săritorul cu coarda

ULTIMA oară a fost văzut înspre munte. Rapoartele autorităţilor locale conţin însă opinii atât de diverse, încât nimeni nu are cum să-şi facă o imagine coerentă şi clară Există însă un punct de vedere comun tuturor informaţiilor:

cu certitudine este vorba de *Săritorul cu coardă!...*

În rest, păreri şi păreri. De exemplu, nu i s-a stabilit sexul. Chiar unele rapoarte lăsau să se înţeleagă că este vorba de o femeie, pentru că, atunci când traversează râuri adânci şi pădurile de stejari şi brazi ale patriei sărind coarda, poartă un fel de văl lung, strălucitor, care fâlfâie în bătaia vântului Dar acest amănunt a fost considerat neconcludent.

Oricum, serviciile, fiecare pe rând sau toate la un loc, în binecunoscuta lor comuniune, nu reuşesc să înţeleagă nimic despre natura fenomenului. Preşedintele spune: „cer tuturor (factorilor implicaţi!) să fie pregătiţi pentru orice eventualitate."

De asemenea, Preşedintele emite un ordin (secret) pentru a fi formate echipe speciale care să-l captureze pe Săritorul cu coardă, „cu orice preţ şi cât mai repede", pentru că deja au apărut „reacţii".

Este pregătit şi un plan de rezervă în cazul în care *Săritorul cu coardă* nu ar fi putut fi capturat. Astfel, altcineva urma să fie prins, anunţându-se presa ca un succes, fiind prezentat mass-mediei un sac cu o etichetă: *Săritorul cu coardăl* De asemenea, toate convorbirile telefonice au fost puse sub ascultare.

Dar ceea ce complică însă mult lucrurile pentru autorităţi este că mai toate rapoartele informatorilor ţin să atragă atenţia că populaţia locală îl ajută pe *Săritor.* Asta chiar l-a scos *din sărite* —, o expresie cvasi-interzisă de la apariţia *Săritorului cu coardă* - pe Preşedinte.

În plus, serviciile însele nu îşi puteau explica de ce, de fiecare dată când este văzut, Săritorul sare cu o coardă de o altă culoare. „Astfel de coarde diferit colorate nu pot fi procurate decât de cei care locuiesc în zona respectivă, putând fi luate doar pe reţete compensate, autentificate la notariat şi

valabile numai la firmele Preşedintelui". Încep să apară întrebări, să se ceară lămuriri şi alte chestii de acest gen. Atunci El, Preşedintele, declară şi decretează ca fiind un act de trădare orice sprijin acordat acţiunilor destabilizatoare ale *Săritorului cu coardă* Efectul acestei luări de poziţie („viguroasă", „fermă", „demnă de un adevărat animal politic") prezidenţiale a fost ca de obicei enorm. A fost ridicat, la iniţiativa unui grup de intelectuali, un grup statuar (al câtelea?), care îl are în centrul său pe Preşedinte ţinându-se de un cot, ca şi cum l-ar fi încercat o durere, gest care are însă menirea de a reliefa şi mai mult grandoarea Preşedintelui. În jurul său, cariatide de sex neprecizat îl privesc cu ochi de piatră, aşteptându-i ordinele. În stânga, un personaj secundar, dar semnificativ, are în mâna dreaptă o cupă pe care o ridică în semn de omagiu, în timp ce restul ansamblului este ocupat de diferite exprimări (în piatră, desigur) ale bărbăţiei Preşedintelui.

În tot acest timp însă, zvonurile au ajuns să ţină loc de informaţii. Adevărul că Săritorul cu coardă îl făcea pe Preşedinte să se simtă tot mai nervos (cu nervii!), mai ales de când a fost informat, cu lux de amănunte, că, parcă dinadins, Săritorul apăruse chiar lângă reşedinţa prezidenţială şi că acolo sărise coarda zile şi nopţi, fără ca el, Preşedintele, să observe sau să fie informat, chiar şi când salturile depăşiseră cu mult primul etaj al clădirii. „Să sară aşa, până la etajul al doilea şi să se chiorască (expresie prezidenţială n.n.) la ce fac eu acolo!?" sau „Să stai tu liniştit, lungit în pat, lecturând ultima carte a filosofului Liikia, carte, care, reţineţi, dragii mei reprezentanţi ai mass mediei, nu are nici o poză sau să iau masa cu familia, bând un pahar de vin vechi şi să te pomeneşti că un individ sau ce o fi el se holbează Ia fiecare 30 de secunde pe ferestre,

deşi cred că poate să vadă şi prin pereţi? Adică să fie astfel afectat universul meu privat! Este prea mult pentru a fi suportat de cineva care are un rating atât de mare în sondaje!" sau „Este o provocare vădită la adresa siguranţei naţionale un adevărat act de terorism!" ş.a.m.d.

Ghioceii, vestitori ai primăverii, dar şi ai deteriorării puterii prezidenţiale apar peste tot. Primul semnal îl dau funcţionarii publici de toate nivelurile şi de toate gradele. Unii încep să-şi îngroape banii prin grădini şi în pereţi, alţii vor să plece din ţară, procurorii încep să ia legătura cu opoziţia, serviciile se cer în concediu etc, ce mai încolo şi încoace, nici unui funcţionar public, inclusiv celor din palatul prezidenţial, nu le mai arde de muncă. Toţi se comportă ca şi cum îşi trăiesc ultimele zile.

„La cel mai mic zgomot, tresar speriată!", îi mărturiseşte consiliera prezidenţială vecinului ei, arătându-i totodată acestuia cât de tare îi palpită inima atunci când este ea speriată.

Nici măcar rapoartele informatorilor nu mai vin la timp, iar când vin sunt practic inutilizabile, fiind complet ilizibile.

Iar când în birourile prezidenţiale vine un ultim astfel de raport, care încă mai poate fi citit, este prea târziu

Se spune în raport că peste tot pe unde apare *Săritorul cu coardă* seceta dispare, holdele se leagănă cu spicul greu bogat în rod aşteptând culegătorii, viile au rod, au apărut stoluri de lebede, turme de bizoni, haite de lupi, familii de urşi, de acvile, de lei şi chiar doi inorogi.

În parcul prezidenţial s-au aciuat canguri, între două vârste, iar în fostul birou al fostei consiliere a Preşedintelui şi au făcut apariţia doi grifoni roz; în cel al Preşedintelui însuşi s-a mutat definitiv un dragon cu părul numai bucle blonde.

În rest, palatul rămâne pustiu, iar prin geamurile sparte Şuieră lugubru vântul. Păianjenii şi-au ţesut pânza peste portretul Preşedintelui.

PARTEA a IV-a

Sfârşiturile

Tuşea

CERUL Preşedintelui este senin, fără nici un nor. Preşedintele este sigur de el şi de drumul său prin istorie Numai că într-o dimineaţă la ora 20:04, pe când se îndrepta spre Palatul prezidenţial a avut primul său acces de tuse! La început a crezut că a fost o întâmplare, maşina prezidenţială tocmai trecând peste una din gropile bulevardului guvernamental. A crezut chiar că este începutul hohotului său de râs tradiţional. Dar nu a fost aşa. Sunt zile când Preşedintele tuşeşte gros, bărbăteşte, alteori cu tonalităţi înalte de soprană de coloratură, tuşeşte cu un behăit de oaie îndrăgostită, când mugind ca un taur în călduri, când ca un clopot de mort, când precum un beţiv tabagic, când ca o sirenă de navă rătăcită în ceaţă, când precum un saxofon alto interpretând balade.

Practic se exprimă tuşind. Tuşeşte ultimatumuri, tuşeşte sfaturi, tuşeşte ameninţări, tuşeşte puneri în gardă, tuşeşte atitudini, tuşeşte urări de bine, tuşeşte laude, tuşeşte principii, tuşeşte sfaturi, tuşeşte hohote, tuşeşte accese de plâns, tuşeşte în limbi străine, „tuşeşte bând, tuşeşte cântând".

Evident, în faţa acestei tuse atotputernice i-a cuprins panica pe toţi cei care mizează încă pe viitorul lui şi al lor.

În primul rând, pentru că Preşedintele se dovedise a fi până acum un bărbat sănătos. Ultima oară când mai tuşise, după spusele mamei, fusese când fumase prima ţigară şi-l Prinsese învăţătorul.

Mătuşa lui dinspre aceeaşi mamă îi spusese atunci: „băiete, dacă ai fost atât de prost să te prindă pentru că ai tuşit când nu trebuia, acesta îţi este destinul: după ce o să faci şi o s-o dregi, după ce o să ajungi ce o să ajungi, vei sfârşi tuşind..."

Atunci el a înjurat-o. Acum însă, Preşedintele este îngrijorat. Tuşea îi aminteşte acest episod, mai ales că mătuşa sa mai adăugase: „nu poţi scăpa de blestemul tusei decât dacă porţi cărare pe mijloc!"

*

Pe zi ce trece Preşedintele nu mai reuşeşte să se mai facă înţeles, cu atât mai mult să fie subtil şi nuanţat cum îi era felul, tuşea lui devenind uniformă, ca un şuvoi negru de noroi, ca un muget prelung de bou înjunghiat Nu mai are chef să dea, fie şi tuşind, sfaturi, ultimatumuri, să ameninţe, să mai apară la televizor, să se parfumeze, să poarte tricouri mulate, să-şi schimbe ciorapii, ce mai încoace şi încolo se închisese în el.

Nu îl mai interesează nici giumbuşlucurile serviciilor, refuză orice legătură, fie ea şi telefonică.

S-a instalat astfel o jale generalizată, resimţită acut pe culoarele palatului prezidenţial, unde consilierii, consilierele, agenţii, femeile de serviciu, chelnerii, garderobierele, fochiştii, şoferii şi-au adus păturile de campanie, dorm iepureşte pândind mişcările din biroul lui; la fel şi reprezentanţii mass-media.

Consilierii, de exemplu, se foiau de colo ca nişte umbre, cu barbă crescută, cu unghiile murdare şi netăiate, cu părul vâlvoi, iar consilierele, cu cearcăne mari la ochi, dar nu din acele vesele motive de nedormire, tradiţionale, de altfel, la palat.

Cu toţii bocesc astfel, în gând: „ce folos avusei de te

duseşi tu, cui ne laşi..." şi tot aşa timp de vreo două-trei minute.

*

În afara palatului prezidenţial este o zi obişnuită, adică soarele se află sus pe cer. În palatul prezidenţial consilierele încep să-şi pudreze nasurile şi sânii („nu se ştie niciodată" e deviza lor favorită), se aduce mâncare în sufertaşe de la cantina palatului, se strâng păturile de campanie şi saltele pneumatice, proprietarii şi directorii de mass-media, anal(iştii) se scobesc între degetele de la picioare, dez-morţindu-şi genunchii, agenţii de tot felul îşi taie părul din nări şi urechi, se schimbă casetele, când deodată uşa biroului s-a deschis brusc, iar Preşedintele a apărut în prag radios, roşu la faţă, ras proaspăt şi zâmbind larg. Apoi, fără să mai tuşească, râde şi-i salută. Cu toţii, de la mansarda palatului până la subsol, încep să aplaude şi să strige: Ura Ura şi Ura!

Dar, vai, momentul entuziasmului este scurt! Iată-l deci, pe Preşedinte, înverzindu-se (la faţă),opintindu-se ca şi cum ar fi vrut să scoată afară ceva ce i se cuibărise în măruntaie, cum izbucneşte într-o tuse teribilă. Este Tuşea Finală, Tuşea Sfârşitului de Lume...

Pe măsură ce tuşea, Preşedintele parcă se topea şi mi se transforma etc. În ceva greu de definit, dar care oricum este un lichid lipicios, care atunci când cade pe podea face „plici". Din „plici" în „plici" (şi hai noroc!) pe jos s-a format o băltoacă de culoare vag portocalie. După ce ultimul icnet de tuse s-a consumat, iar în locul Preşedintelui rămăsese acea băltoacă, mirosind a ceva greu de definit, de undeva de sus se vede plutind încet o bucată de hârtie moale, fină, de culoare roz pe care se aflau scrise cu peniţa: „Învăţături pentru Delfină".

Noaptea

PREŞEDINTELE se scoală prost dispus, deşi se visase duelând numai cu o mână (stânga), cu cealaltă mângâind o blondă.

Ca în fiecare dimineaţă parcul palatului prezidenţial este plin de: mirosuri diverse, ciripituri, bătăi de aripi, reprezentanţi ai mass media, anal(işti), adierile primăverii, agenţi ai serviciilor, ciori, unele proaspăt vopsite, statui şi popândăi ieşiţi la soare.

În visul său, Preşedintele este zvelt, îmbrăcat în alb, cu plete negre fluturând în vânt, ochii ageri, strălucitori, inteligenţi şi cu toate organele la locurile lor. Mai ales chestia cu organele este important de subliniat, căci de la un timp, în realitate, ele îi dăduseră o stare de disconfort, pentru că i se cuibărise în suflet un soi de nelinişte, de altfel absurdă, că ele, organele sale, începuseră să îl lase.

Cu această stare de spirit amestecată începe să gândească. Astfel a trecut mai întâi în revistă fapte şi obiecte concrete: sticle, ciorapi de damă, caterinci, plescăituri din limbă, căciuli izbite de pământ, chiuituri, decoraţii şi medalii, pantofi negri. Urmează, conform agendei zilei, pomenirea de sfinţi şi vizionarea parţială a unui film pentru adulţi. Urmează perioada dedicată toaletei intime. Neştiind cu exactitate ce înseamnă aceasta, în fiecare zi încearcă altceva. De exemplu, într-o zi îşi admiră părul de pe piept, în altă zi îşi pieptănă sprâncenele şi pletele, în altă zi iese afară ca să primească

onorurile personalului prezidenţial, mai ales a plutonului de vivandiere prezidenţiale etc.

Urmează luările de atitudine de o mare diversitate, depunerile de coroane, mese festive, discuţii vii.

Nu este de mirare că spre asfinţit cade mort pe patul acoperit cu cearşafuri de damasc, cu perne umplute cu fulgii proveniţi de la organizaţiile de femei şi cu monograme cusute de mână de sponsori anonimi, astfel ca, atunci când ceasul din turnul palatului bate ora exactă, iar gărzile îşi preiau posturile, când se schimbă casetele, iar procurorii deschid dosarele de a doua zi, conform programării, Preşedintele închide ochii (satisfăcut).

Este o zi obişnuită de muncă a Preşedintelui şi nu ştii ce să admiri mai mult: dedicaţia, abnegaţia, graţia.

În timpul nopţii, Preşedintele visează că se duela cu mâna stângă cu un adversar nevăzut şi neprogramat, iar cu o mână mângâie o blondă.

Până când într-o zi, deşi mai corect ar fi să spunem într-o noapte, s-au petrecut două lucruri neaşteptate: i-a apărut duşmanul în faţă, iar floreta i s-a frânt şi, faptul cel mai grav, blonda, probabil plictisindu-se să fie mângâiată noapte de noapte doar cu o singură mână, nu a mai apărut.

Nu este de mirare că dimineaţa Preşedintele a fost găsit lat cu capul pe pernele brodate şi picioarele în papuci. Acest fapt nu ar fi fost mare lucru, căci gărzile îl mai găsiseră astfel de multe ori. Singura diferenţă este că de această dată îi atârna limba afară din gură şi era albastră....

Ghinda

1

ÎN faţa oglinzii, Preşedintele se priveşte adânc, atent, deşi asimetric „Mă uit aşa la mine şi-mi zic, îşi spuse, deştept sunt, puternic sunt, bogat sunt, frumos sunt, dar tare departe mai stau! îmi trebuie o casă nouă!"

Se întoarse încet şi se privi din profil „Când îmi văd profilul este de bine", îşi zise.

Dar reveria nu dură mult, căci intră purtătorul de cuvânt. Preşedintele renunţase să-i mai înţeleagă sexul, deşi gurile rele lăsau să se înţeleagă că odinioară îl cunoscuse bine şi că pe atunci lucrurile fuseseră clare din acest punct de vedere. Dar trecuse atâta timp de atunci şi după cum este bine cunoscut, timpul modifică cu precădere: caracterele, bolile, vocile, sânii, degetele de la picioare şi sexul, spre deosebire de prostie care rămâne neschimbată.

Preşedintele ştie toate acestea, de aceea se uită la el (ea) întrebător.

El (ea): Domnule Preşedinte se încurcă treaba...

Brusc, Preşedintele a vizualizat, greu de spus prin ce mecanism psihologic, o parte din tinereţea sa.

Preşedintele (vizualizând): Nu ai să crezi, dragul meu (sper să fi nimerit, îşi zise în sinea sa), câte genuflexiuni făceam, cum mă ridicam în mâini pe pereţi complet verticali,

cum făceam şpagatul, cum mă scărpinam singur pe spate, cum făceam pluta, cum mă scufundam, cât de mult stăteam sub apă, cât de plăcut era la şcoala de moaşe, cu câtă uşurinţă îmi mişcăm cotul...

El (ea) (probabil neinteresat/ă) Domnule Preşedinte, scuzaţi-mi expresia, dar este chiar groasă !...

Preşedintele (străduindu-se încă să îşi mai aducă aminte de isprăvile din tinereţe): Groasă? Unde? Şi arătând cu mâinile Cât? Atât? Sau atât? Apoi râse: Ha, Ha!

El (ea) (care nu îi arde de râs) Domule Preşedinte, trebuie luate rapid măsuri, altfel.

Preşedintele îi face semn să-şi ţină gura. Părea că ascultă ceva. Se ridică încet din fotoliul prezidenţial şi brusc începe să plutească, legănat ca de o melodie numai de el auzită, spre tavanul frumos decorat cu păsări de curte, animale de casă, capete de ţară şi picioare de plai, sculptate în lemn. S-a oprit, lipindu-se de tavan.

El (ea) cu capul dat pe spate priveşte fix la Preşedintele lipit din tavan. Tăcere deplină. La un moment dat însă s-a auzit un sforăit regulat. Relaxat, Preşedintele aţipise cu capul rezemat de o căpiţă pe un picior de plai.

El (ea) nu şi-a dat seama de aceasta de la început şi luase sforăitul drept un nou mod de comunicare între Preşedinte şi ea (el). A început deci să-i explice de ce treaba este groasă şi cât.

Doar când sforăitul a încetat a înţeles şi ea (el) situaţia. Numai că tocmai atunci Preşedintele se desprinse graţios de tavan şi, aruncând lest (pantofii roşii, pantalonii galbeni, cămaşa albastră, chiloţii de mătase portocalie), cobora lin şi deliberat pe locul care i se cuvenea, Tronul prezidenţial.

„Aşadar, draga mea (sper să fi nimerit de data asta, îşi zise) doreşti de la mine o decizie; dar de ce fel de decizie: una

rapidă, una adâncă, una voioasă, una cu zâmbetul pe buze, alta cu inel în nas, una cu..."

El (ea), deşi impacientat(ă) şi dându-şi seama că trebuie să o ia de la început cu anal(iza) nu se putu totuşi abţine să nu observe că acum, fără pantofi, cămaşă, pantaloni şi chiloţi şi aşezat pe Tron, Preşedintele, părea mai înţelept, având şi o frunte mai lată. Preşedintele îl (o) întreabă: „Şi, ce mai zici?

Purtătorul(oarea), roşu(roşie) la faţă şi confuz(ă), îl întreabă şoptit: „Să vină toţi consilieri?"

2

Consilierii prezidenţiali au intrat în biroul preşedintelui cum au putut: câte unul, câte doi, câte trei, aşezându-se fiecare pe unde putea.

Preşedintele îi numără atent. Erau toţi, aşa că începe: „Aşadar..."

Urmează momentul ghicirii de către consilieri a intenţiilor Preşedintelui. Dificultatea majoră este că preşedintele nu are nici o intenţie. Este preocupat de modul de a respira, căci are o dilemă (veche): dacă să respire cu jumătate de nară, cum îi recomandase medicul („aveţi o imagine excelentă, spusese doctoral doctorul, examinând radiografia plămânilor prezidenţiali, însă ar fi foarte bine ca inspiraţia să fie redusă la un sfert..." sau să continue să se răsfeţe ca până acum, cu o inspiraţie completă pe două nări.

Preşedintele scrutează cu atenţie feţele consilierilor, indiferent de sexul lor aparent.

Coborâse liniştea în acest loc unde se decid treburile ţării Atât de completă era tăcerea, atât de semnificativă, încât se

puteau auzi zumzetul albinelor din parcul prezidenţial, gânguritul secretarelor şi turturelelor cuibărite sub streşini, clinchetul vesel al veselei de la cantina prezidenţială ...

„Ce părere aveţi?" întreabă la un moment dat Preşedintele. Consilierii încep să se foiască. Nu reuşiseră încă să înţeleagă ce vrea Preşedintele. Afară, reprezentanţii celor care înregistrează totul pe suport de hârtie, magnetic şi de celuloid, stau grămadă, deşi mişcându-se haotic, ca un grup de orezari.

Văzând că nu se întâmplă nimic, unii dintre ei plecaseră după treburi, la amanţi sau amante, la tribunal pentru partaje şi divorţuri, la piaţa după brânză, la cimitir să-şi îngroape rude şi iubiri. Trece o zi, o noapte, trec zile şi nopţi. Agenţii care se simt abandonaţi, neiubiţi, dau în patima jocului de cărţi, a ghicitului şi a împletirii de ciorapi de lână; un grup mai dinamic ia iniţiativa deschiderii unui atelier de reparat broaşte.

Primul-ministru care îşi îneacă amarul la o masă cu mititei şi miel la proţap, frigărui de carne de capră şi lăutari, încercând să uite momentul când Preşedintele îi spusese, la ultima întâlnire, printre dinţi, „hai sictir, prostule!", a fost informat.

Din momentul când a fost informat a început să numere sticlele, să scoale de la şi de sub masă pe principalii săi miniştri, să îşi lege şireturile la pantofi, să se ridice în picioare şi nu se ştie de ce să strige cu o voce tare: „Pe cai, filmăm!" şi a dat să plece. Dar nu a făcut însă decât primii doi paşi. Cu cel de al treilea a rămas în aer...

2

Clanţa uşii prezidenţiale se mişcă încet. Un fior parcurge rapid asistenţa. Reprezentanţii mass-media dau buluc, se calcă în picioare, unele domnişoare ziariste, strânse prea mult, leşină temporar, dar în poziţii convenabile, garda sare („dar nu se predă!" ha, ha) în picioare. Între timp, Primul-ministru reuşise să facă al treilea pas, un pas mare pentru el.

Alarma a fost însă falsă!

Şedinţa continuă în aceeaşi tăcere grea şi îmbâcsită de o puteai tăia cu satârul: „Vezi ce bine am făcut, îşi zise Preşedintele, văzând cum horcăiau consilierii învineţiţi la faţă, că am optat pentru o inspiraţie economică, pe o singură nară?! Uite la ăştia, continuă el, cu un dispreţ vizibil, cum dau colţul fără să emită nici un sunet, nici o părere, nici o adiere!" „Să dăm un comunicat de presă..." zise el în tăcerea sălii plină cu consilierii care îşi trăiau ultimele inspiraţii. „Unde o fi purtătoarea/purtătorul de cuvânt?..." întreabă Divinul Preşedinte.

3

Preşedintele satisfăcut de decesul în masă al consilierilor şi consilierelor iese pe terasă. Se simte liber, se simte uşor. Urcă de-a lungul burlanului, pluteşte un timp deasupra acoperişului, îndreptându-se, purtat de un vânt călduţ, spre coroana stejarului uriaş din parc

Aici rămâne agăţat ca o adevărată ghindă uriaşă.

Stranie coincidenţă, teribilă întâmplare! Un câine

maida-nez, dar mai danez decât Marele Danez, apare dintr-o dată lângă stejar şi îşi ridică piciorul, parcă dând onorul cuvenit demnităţii prezidenţiale.

Brusc, şi aici este partea stranie, uriaşul stejar a început să tremure din toate rădăcinile ca şi cum ar fi avut friguri; ghindele se desprind de pe ramuri ca o grindină. Ultima ghindă şi cea mai mare, Ghinda Prezidenţială, când a atins pământul a făcut „Poc"!

În aceeaşi clipă, porţile Coteţului prezidenţial se deschid larg şi, grohăind pofticioşi, ies Porcii prezidenţiali...

Călcâiele și râul

PREȘEDINTELE desculț cu pantalonii suflecați până peste genunchi călca cu grijă pe pietrișul ud de pe malul râului. Pe malul celălalt, orchestra de coarde a anali(iștilor) și anali(stelor), grupul de țambalagii, „Distincții" își acordează țambalele. Se mai află vocal instrumentalii de la Umanitatea, o formație de hard rock și bucătarii de la Cantina prezidențială, în halate albe, lingându-se încă pe buze. Cu toții se pregătesc să cânte Imnul Președintelui, când deodată Președintele alunecă și cade pe burtă.

Dar, deși căzut, el reușește să rămână demn și, de acolo, cu burta lipită de pietrele ude de râu, face semn cântăreților reuniți să înceapă imnul, el însuși cântând, deși are gura plină de nisip, primele două versuri. Mai mult, interzice celor care se repeziseră buluc să îl ridice, cu unul din gesturile sale pline de măreție, spunându-le ferm, dar prietenește printre dinții din față, relativ puțin afectați de căzătură: „Stați dracului la locul vostru că d-aia vă plătesc!"

Această întâmplare nefericită și neașteptată a avut însă darul să demonstreze, dacă mai era nevoie, nu numai virilitatea, dar și demnitatea Președintelui în fața vicisitudinilor sorții

Dar faptul cel mai important a fost că toți cei de față, ca de altfel întreaga țară prin intermediul imaginilor video, live, au putut să admire luminoasele călcâie prezidențiale, adevărate faruri, călăuzitoare ale națiunii, semne ale victoriei sigure în

alegeri!

Despre călcâiele prezidenţiale se spuneau deja o mulţime de lucruri, adevărate legende, dacă nu mituri Preşedintele nu lasă pe nimeni să le atingă. Se zice, dar nimeni nu poate da ca ceva cert, că ar fi fost totuşi şi excepţii în sensul că anumite persoane (numele lor este clasificat) nu numai că le văzuseră, dar le şi mângâiaseră sau le scărpinaseră (nu se ştie exact acest lucru).

În acest moment, corurile reunite ale oengeurilor, interpretează pe (cât mai) multe voci şi frecvenţe obiceiurile populare atât de dragi Preşedintelui.

„Ritualul râului" se desfăşoară deci normal.

Toată lumea se descalţă pentru a fi la fel ca Divinul, care acum se îndreaptă cu faţa gravă, demnă, către râu pentru actul final al acestui ritual străvechi.

„De ce să mă simt vinovat..." îşi spuse el, dar nu îşi încheie vorba, căci rămâne fără grai uitându-se la o buturugă neagră pe care se afla înfiptă o lumânare mare, albă, aprinsă, apărută după cotul râului.

Tăcere. După zgomotul strident de dinainte, tăcerea este copleşitoare. Se aude curgerea apei în timp ce buturuga neagră se apropia de mal. S-a auzit chiar când s-a oprit, rămânând nemişcată în pofida curentului rapid al râului, exact în faţa Preşedintelui.

Preşedintele se apleacă, nimeni nu va şti vreodată de ce, să ia lumânarea albă de pe buturuga care parcă îl aşteaptă. Numai că această buturugă, ca şi cum ar fi fost însufleţită, face un salt către mijlocul râului. El, Preşedintele, intră în apă, urmând-o până către mijlocul râului.

Cei de pe mal, strânşi buluc, cu pantofii în mână, cu pantalonii şi fustele suflecate, văd cu stupoare cum

Preşedintele îşi întinde mâinile ca într-un fel de cruce. Ulterior nimeni nu a putut să stabilească precis când şi cum a dispărut Preşedintele şi, împreună cu el, buturuga neagră cu lumânarea albă. Singurul lucru cert este că pur şi simplu au dispărut din faţa unei mari mulţimi de admiratori devotaţi!...

Cocean de porumb pe jumătate mâncat în scrumieră de cristal

1

ÎN ultimul timp, Preşedintele se simte pândit. Nu îşi dă seama exact de unde: dinspre lac, de peste gard, din copaci, de la ferestrele foişorului de foc. „Dinspre lac, îşi zise, nu îmi vine să cred că cineva stă pe malul lacului nemişcat cu ochii spre palat zile în şir, având în vedere că un preşedinte se simte pândit doar când stai să te uiţi la el cel puţin patru-cinci zile; de peste gard este şi mai greu, că nu are pe unde, gardul fiind din titaniu, comandă specială, chiar dacă aparent pare din fier vechi pentru a menaja opinia publică; din copaci este aceeaşi situaţie ca cea de pe malul lacului, chiar dacă durata de privire este redusă la două trei zile, datorită dificultăţilor poziţiei; din foişorul pompierilor iarăşi nu se poate sau nu se mai poate de când un incendiu l-a readus la dimensiunile unei prăvălii de suveniruri" Desigur că există şi alte ipoteze ce traversează mintea Preşedintelui, dar nu mai insistăm asupra lor pentru că până la urmă doar concluzia contează. „în aceste condiţii, continuă Preşedintele, se impune organizarea unei mese într-un restaurant din mahalaua de lângă calea ferată. Să fie deci o casă joasă cu acoperişul de tablă şi o curte pietruită cu pietre de râu, date cu var, cu un coteţ pentru porci şi unul pentru găini, să aibă viţă pe gard şi pe streşini;

eu o să stau în poartă să mă filmeze ăia cât de destins şi sigur pe mine sunt..."

Ca de obicei, conform psihologilor de serviciu, el ştie să iasă din tot felul de situaţii care mai de care, mai ales că se consultă cu „creierul lui cel mic", cum o alintă el pe Bobocel, o bişonică zulufată, cu şase rânduri de ţâţe. Ne cerem scuze pentru expresia în sine, care poate şoca firile mai sensibile însă nu există alt cuvânt în cazul său, căci repetăm, Bobocel este o bişonică cu cercei în urechiuşe şi brăţăruşe la lăbuţe, cu un lătrat ca un gudurat, un oftat ca un scărpinat (pe burtă), un mârâit ca un plescăit (de plăcere) şi, în plus, şi din aceste motive, este favorita Preşedintelui, de aceea nu putem folosi formula elegantă: are şase rânduri de sâni (?!) Atât de mult o alintă Preşedintele, încât soţia sa, care trăieşte, cum spuneam, retrasă printre glastre de muşcate şi cai, a simţit, cum se spune în literatura de specialitate, cuţitul geloziei.

Lista de invitaţi a făcut-o Preşedintele împreună cu Bobocel, şi aceştia au fost următorii: Ptiurson cu soţul Supiţădelinte, un tip de mare viitor, deşi mic de statură; Masăînstradă, cu o profesie amestecată, dar cu buze groase, Marţifârăcarbohidraţi, savant, cântăreţ, recitator şi producător, Generalu' călarepecalu'roşulafaţăparfumat, Fuduliedelaprirnăriefărăfarnilie, Rickiautostopisrulberbant şi Dopcarefacehopnumaicândstălastop.

Se poate lesne observa că numele lor sunt mult prea lungi decât în realitate...

2

Locul se află în mahalaua dinspre calea ferată O pereche

de case la curte. In curte se află: un coteţ al porcilor, în care domiciliază o familie de porci, hrănită cu resturile de la cantina prezidenţială, formată din, el, porcul, ea, porcul, ei, porcuşorii, El- porcul are părul bătând în albastru, ea - porcul are un grohăit ciudat cu accent de gâscă îndopată, iar unul din micii porcuşori poate sta în echilibru într-o copită. Lângă coteţul lor se află coteţul lui Bibi, ogarul cel iute ca săgeata, cu cele patru soţii ale sale precum şi coteţul de păsări de curte, ţanţoşe şi cârâitoare, ferite de epidemii, fără cocoş, căci alături de coteţ se află o tablă de lemn pe care scrie „Puicile Preşedintelui".

De altfel, unul din afişele sale electorale de mare succes, care a făcut înconjurul ţării (în sensul invers acelor de ceasornic), este al unei găini care tocmai a ouat două ouă, care apar în prim plan, scăldate într-o lumină vagă portocalie sau roşie grandios, deasupra aflându-se un mesaj simplu, dar incitant: „Avem nevoie de oameni ca el!" Din afiş se degajă un optimism irezistibil şi siguranţa victoriei.

Curtea cu pietrele ei date cu var este parcă expresia vigorii naţiunii, aşa cum deseori îi place Preşedintelui să remarce între coteţul găinilor prezidenţiale şi cel a porcilor se află un răzor special de castraveţi ale căror seminţe fuseseră aduse expres de la Palatul prezidenţial. Preşedintele vine aici, se aşează pe un fotoliu special comandat pentru grădină, dar păstrând însemnele demnităţii prezidenţiale şi ţine discursuri (cele mai reuşite sunt în anotimpul recoltării castraveţilor). Aici, în liniştea grădinii, pune el la cale manevrele sale subtile, de aici pleacă întotdeauna mai încrezător în steaua sa. De exemplu, aici i-a venit ideea faimosului său decret privind purtarea obligatorie de către demnitari a bretelelor în timpul actului sexual, ca instrument esenţial al stopării corupţiei!

Casa este joasă cu acoperişul puţin ridicat deasupra

pământului. Dar intrând în ea camerele capătă înălţime. Cu cât cobori sub pământ, totul capătă înălţime.

Sufrageria este luminată de o duzină de candelabre şi deservită de o duzină de oameni (nu-i putem numi nici chelneri, că nu sunt, nici oameni de serviciu, pentru că nu acesta este serviciul lor, dar oameni sunt în mod sigur!); buchete de flori elegante pe o faţă de masă de mătase albă; muzică discretă venind de undeva de pe acoperiş (aşa se părea însă), o lumină perfectă. Peste tot pluteşte un miros de pământ proaspăt săpat, reavăn, neaoş, naţional.

În faţa fiecărui scaun se află meniul tipărit pe hârtie de mătase. Cum informaţiile din meniu sunt clasificate şi urmează să fie dezvăluite peste un număr cumsecade de ani, nu putem da detalii. Socotind însă după resturile strânse de la masă, felurile de mâncare au fost din porumb, dar pregătite în mod variat şi cu imaginaţie. Porcii, ca şi păsăretul, beneficiarii ulteriori ai resturilor mesei de taină s-au plâns însă de gustul ciudat al cocenilor şi boabelor, rămase totuşi nefierte.

3

Invitaţii sosesc în ordinea următoare: Generalucălarepecaluroşulafaţăşiprosper;Fuduliedelaprimărie, fredonând o melodie şi el roşu la faţă şi prosper plin de el; soseşte apoi Rickiautostopistulberbant, viguros ca amant. Fiecare din ei este întâmpinat de Preşedinte. In poarta uşor întredeschisă le întinde mâna şi-i îmbrăţişează afectuos, aproape mămos.

Vin apoi cei doi prieteni, Masăînstradă şi Martifarăcarbohidraţi, Ptiurson şi soţul Supiţădelinte, destinat unei extraordinare cariere, preferatul Preşedintelui, omul lui

de încredere, pe care îl ia peste tot, dar îl şi uită peste tot. Odată l-a uitat pe acoperişul Palatului prezidenţial; săptămâni întregi nimeni nu şi-a dat seama că lipseşte până când ministrul de externe, un alt preferat al Preşedintelui, a întrebat aşa, într-o doară, mai mult în glumă, nu că l-ar fi interesat: „dar unde este Supiţădelinte, nu el trebuia să aducă scobitorile la masă?" Cum am spus a fost o remarcă glumeaţă, însă ea a fost motivul pentru care El, Preşedintele, l-a numit (deocamdată) pe Supiţădelinte responsabil cu serviciul de porţelan la mesele oficiale cu oaspeţi străini. Supiţădelinte atunci a început să se sclifosească, ca o domnişoară bătrână căzută în mâna bandiţilor; a zâmbit timid, s-a şters la ochi, a explicat despre cum se simte el în faţa acestei noi funcţii, şi anume: ca un student fără bani după ce a consumat zece berici, ca o cioară într-un plop, ca o găină moartă, ca o gâscă pe apă, ca o vacă nemulsă, ca o damigeana goală, ca ursul la miere, ca ceara în urechi, ca musca la arat, ca un drob de sare, ca o limbă de clopot, ca un cap de porc, cu lămâie în gură, ca o vrabie din mână, ca o saramură de peşte fără ardei, ca o paraşută ş.a.m.d. şi că cere sprijinul celor care îil ascultă, dar înainte ca aceştia să-i acorde sprijinul solicitat, Preşedintele l-a şi numit, spunându-i: „Nu ai mare lucru de făcut că tot nu vine nimeni pe aici..."

Ultima soseşte bişonica Bobocica, zulufată, parfumată, mişcându-şi urechile cu un aer natural, mirosind sensibil, dând de înţeles că ştie multe.

Ea coboară, vorba vine, dintr-o maşină rozalie, cu faruri care se uită cruciş şi în răspăr, trasă perfect lângă bordura nou nouţă, purtată în braţe de şofer, cu ochii închişi, scoţând puţin limbuţă ei roză printre dinţişori. De fapt totul este roz la ea, inclusiv, mai ales, viitorul ei.

Toţi coboară în sufrageria casei şi se aşează la masă pe scaunele predestinate; doar Bobocica, ca să ajungă şi ea deasupra mesei, şi-a pus sub funduleţu-i roz trei perne roz brodate cu fluturaşi şi canari care, între felurile de mâncare, cântă cântece de petrecere.

4

Aşezarea la masă este următoarea: în capul mesei se află Preşedintele şi Bobocel, bişonica. În stânga Preşedintelui urmează Ptiurson care se află în plin proces de masculinizare, apoi Generalucălarepecaluroşu, Fuduliedelaprimărie, Rickiautosopistul, Masăînstradă, Marţifărăcarbohidraţi, Dopcarefacepocnumaicândstălastop, căruia datorită unui scaun insuficient nu i se vede deasupra mesei decât capul cu faţa acoperită de o pereche de ochelari şi de un zâmbet permanent amabil adresat tuturor (de exemplu, mult timp i-a zâmbit furculiţei). Problemele lui încep însă din momentul în care, ca întotdeauna, îl aprobă pe Preşedinte dând din cap. Acum, dată fiind distanţa foarte mică dintre bărbie şi suprafaţa mesei, fiecare mişcare aprobatoare a capului se soldează cu lovitul bărbiei de masă. În afara zgomotului specific unei astfel de lovituri, toată lumea îl admiră cum îşi zdruncină el capul şi tot ce este în el, aprobând fiecare cuvânt al Preşedintelui. Lângă sobă, stă Supiţădelinte, tăcut, luând notiţe fără să vadă nimeni, cu un fel de pix ce îl scoate din pantaloni prin şhţul discret deschis.

Urmează Discuţia. Divinul Preşedinte goleşte două sticle şi jumătate, mângâie zulufii Bobocicăi, se uită a lehamite la Ptiurson, zicându-şi: (informaţie clasificată)...

Ţinând seama de toate acestea la care putem adăuga

fumul de ţigări, paharele de vin, cântarul canarilor care datorită aburilor de alcool ce plutește în încăpere s-au pilit și au început să cânte celebrul și popularul cântec *Mănele, Mănele,* mișcatul de colo colo al chelnerilor, care nu sunt chelneri și care de la un moment dat încep să încurce lucrurile și să se servească între ei, uitând de meseni, care la rândul lor procedează la fel, avem imaginea completă a Discuţiei și Deciziilor.

5

(Discurs prezidenţial, ca și intervenţiile comesenilor, se află împreună în cadrul aceloraşi ghilimele):

„bravii mei, fidelii mei, sunteţi aici ca să decidem: trebuie să stabilim pe cine punem aici, suntem ai dvs., suntem pentru dvs., punem pe cine vreţi dvs., eu când veneam încoace am văzut cum se scutură frunzele și, la un moment dat, am observat un câine încă în viaţă, nu se compară cu ce am văzut când am venit eu încoace că am văzut oameni care merg, unii dintre ei chiar au zâmbit făcând cu mâna la fereastra de sus a unui bloc, intelectualii ăștia care fac pe anal(iștii) și anal(istele), specialiștii în strigături și gâdilaturi, sunt foarte buni, ei ne permit să putem mânca liniștiţi acum o pâine din porumb, supă de porumb, antreuri din porumb, friptură de porumb, sarmale din porumb, ciulama de porumb, cârnaţi din porumb, murături din porumb, salată de porumb, tort din porumb, prăjituri din porumb, cozonac din porumb și, la sfârșit, porumb fiert și un coniac de porumb, adică meniul naţional integrat..." Restul discuţiei nu a mai fost păstrat, dar oricum s-a terminat

dimineaţa târziu, când în încăpere în afară de fum s-au mai aflat: sforăituri, capete pe masă şi sub masă, sticle şi pahare, scrumiere pline de mucuri, calul Generalului dormind sub masă, doi chelneri care nu sunt chelneri îmbrăţişaţi pe un fotoliu. Doar în faţa Preşedintelui se afla o scrumieră de cristal cu un porumb pe jumătate mâncat.

În tot timpul discuţiei însă s-a produs un fenomen rămas inexplicabil: podeaua sufrageriei, ca şi întreaga temelie a casei, s-a scufundat încet, dar permanent, ca şi cum ar fi fost clădită pe nisipuri mişcătoare. Astfel dimineaţa în locul unde a fost o casă se întindea un teren viran, cutreierat de câinii scăpaţi cu viaţă, care îşi satisfac nevoile personale individual şi în grupuri pe diferite obiecte.

Unul dintre ei, cu o precizie remarcabilă, a umplut ochi o scrumieră de cristal cu un porumb pe jumătate mâncat...

Cel din urmă sfârşit

PREŞEDINTELE, privind zborul fluturelui deasupra rândurilor drepte de castraveţi din grădina sa de zarzavat pe care a decis să o creeze în Parcul prezidenţial pentru a demonstra că înţelege nevoile oamenilor de castraveţi, deşi El este deschis către (orice) cultură, dintr-o dată a observat că înţelege ce vorbesc castraveţii între ei şi, spre uimirea sa, chiar şi celelalte legume

Preşedintele şi-a dat rapid seama ce avantaj uriaş îi conferă această nouă putere a sa, la fel de supranaturală ca şi celelalte. A şti ce vorbesc legumele în grădinile lor, în farfurii, în case, în restaurante, în hoteluri ş.a.m.d înseamnă să fii la curent cu toate despre toţi, căci orice om vorbeşte în faţa farfuriei lui, unde nu se poate să nu fie măcar o legumă în faţa frigiderului, în bătătura casei etc. Preşedintele exclamă: „Ce nevoie mai am eu de toate serviciile alea care vor să mă facă prizonierul lor şi mai costă şi atâţia bani!"

„Dacă aş putea să înţeleg şi limba animalelor, îşi spune Divinul, aş fi nu numai Stăpânul animalelor, ci chiar lider mondial!"

*

Apare ministrul preferat care şchioapătă vizibil şi este transpirată.

Divinul Preşedinte o vede şi-i spune: „Eşti transpirată?" "Da, îl aprobă ea, dar şi şchioapă!" şi dă să plângă. Preşedintele, care nu poate să vadă pe cineva plângând, o

sărută după ureche.

O scenă de o mare încărcătură emoţională, ca şi cum ar fi fost ultima de acest gen. Totuşi ea a reuşit să-i şoptească

„Pregăteşte-te...!"

*

În dimineaţa zilei, Preşedintele s-a sculat bine dispus. Ieşind pe balconul prezidenţial respiră adânc aerul proaspăt al unei zile obişnuite, deci admirabile, aşa cum sunt toate zilele Preşedintelui.

Se îmbracă, serveşte micul dejun, apoi iese, traversează marea sală a Tronului Prezidenţial, coboară scările, îndrep-tându-se către Automobilul prezidenţial, în timp ce întregul personal se aşează pe scările impozante pentru fotografia finală.

Înainte de a urca în Automobil, se întoarce către ei şi le face cu ochiul. Personalul izbucneşte în urale sau în plâns, la alegere, şi sunt lansate baloane colorate şi porumbei.

Divinul Preşedinte se urcă în Automobil, uşa grea, blindată şi împodobită cu stema familiei se închide în urma lui. Geamul se lasă puţin în jos şi se vede mâna Divinului fluturând. După care geamul fumuriu se închide.

Duzina de sirene ale echipajelor de protecţie încep să urle, girofarurile să se învârtească, în culorile naţionale, farurile să lumineze şi întregul batalion de maşini se pune în mişcare având în mijlocul lor în deplină siguranţă Automobilul Preşedintelui.

*

Când întregul ansamblu al forţei şi supleţei se opreşte, Preşedintele coboară din Automobil. Închide cu grijă uşa. Se uită spre toţi cei care îl însoţiseră.

Se lasă întunericul. Nimeni nu mai poate să vadă ceva.

Normal că, în aceste condiţii, Preşedintele dispare. Ceea ce este însă mult mai curios, dacă nu chiar inexplicabil, este faptul că de atunci nimeni nu şi-a mai amintit de el. Deşi au continuat să se publice manuale de istorie, în ele nu mai există

un rând despre Preşedinte. Istoricii oneşti care mai târziu au consultat arhivele, înregistrările video sau audio, ziarele nu au găsit nici ei vreun rând despre Preşedinte...

Să fi fost Preşedintele un simplu accident în sistemului spaţiu-timp? Să continue să mai existe totuşi într-un univers paralel, confecţionând păpuşi? Să fi fost răpit de extraterestri interesaţi de legătura dintre minte şi adevăr la fiinţele umane devenite Preşedinţi?

Sau mai degrabă Preşedintele pur şi simplu nici nu a existat...?!...

C U P R I N S

Din partea autorului 5
Prolog 1 7
Buricul 7
Prolog 2 10
Vizita 10
Pregătirile 11
Cortegiul prezidenţial 12
Vizita 12
PARTEA I
Începutul 17
Naşterea şi copilăria 18
Semne 20
Semne (continuare) şi Contacte 24
Contacte (continuare) şi Preocupări 27
Întâlnirea cu politica 29
Primii paşi, primele culmi şi modelul (cuantic) al Preşedintelui 32
PARTEA a II-a
Viaţa şi activitatea 37
Idila frântă 38
Pescuit cu undiţa în ocean însoţit de balada tristă 45
Balada tristă 46

Preşedintele ca un leu în cuşcă 48
(după numărul de subcapitole, un adevărat roman) 48
Epilogul nr. 1 57
Epilogul nr. 2 57
Complotul 58
Întâlnirile 68
Preşedintele şi mulţimile 75
PARTEA a III-a
Intermezzo-uri 83
Intermezzo liric 84
Intermezzo canin 84
Ultimul intermezzo sau Săritorul cu coarda 85
PARTEA a IV-a
Sfârşiturile 91
Tuşea 92
Noaptea 95
Ghinda 97
Călcâiele şi râul 103
Cocean de porumb pe jumătate mâncat în scrumieră de cristal. 106
Cel din urmă sfârşit 114

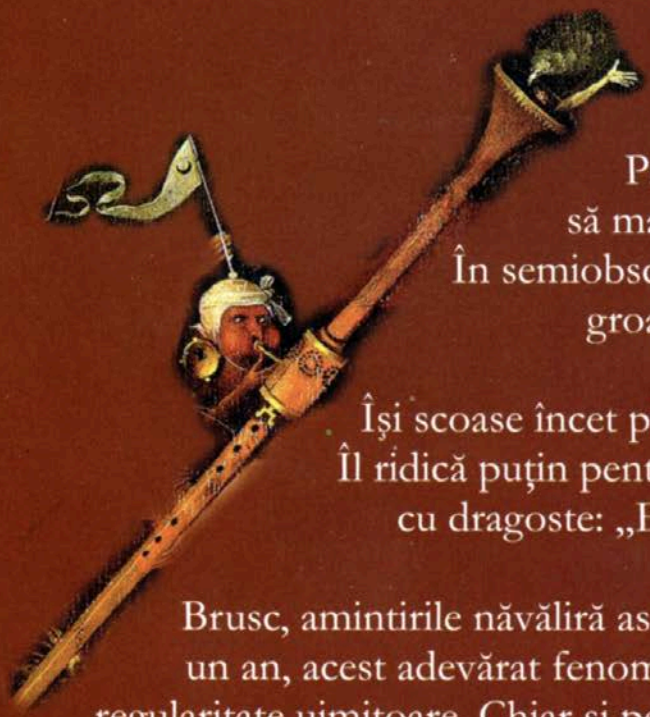

Preşedintelui îi plăcea
să mai zăbovească în pat.
În semiobscuritate, cu perdelele
groase, din catifea trase.

Îşi scoase încet piciorul din plapumă.
Îl ridică puţin pentru a-l privi mai bine
cu dragoste: „Extraordinar picior!"

Brusc, amintirile năvăliră asupra sa. De aproape un an, acest adevărat fenomen se întâmplă cu o regularitate uimitoare. Chiar şi pentru unul ca el ceva nu era în regulă. Nu îşi mai dădea seama ce anume dar amintirile îl copleşeau în episoade de serial. „De fapt viaţa mea bate oricare telenovelă!"

ISBN 978-973-141-154-5

Pe coperta I: Hieronymus Bosch, *Grădina Plăcerilor Lumeşti*, triptic, panoul drept – *Infernul*, 1504-1510